Het huis op

De Rots!

© 2014 Ingrid Steenbeek
www.ingridsteenbeek.nl

Lucas 6:47-48a: *'Een ieder, die tot Mij komt en Mijn woorden "hoort" en ze "doet", Ik zal u tonen aan wie hij gelijk is. Hij is gelijk aan iemand, die bij het bouwen van een huis diep gegraven en het fundament op de rots gelegd heeft....'*

Dit boekje is speciaal bedoeld voor iedereen die wil bouwen aan een (h)echte relatie met de Here God.

In dit boekje gaan we op zoek naar simpele handvatten die jou kunnen helpen om in het dagelijks leven de relatie met de Here God te verdiepen, waardoor er een stevige bodem onder je (geloofs)leven komt.

De volgende onderdelen komen aan bod:

1. Het fundament 4

2. Wie ben ik? 12

3. Groei 19

4. Vertrouwelijke omgang 28

5. Volwassenheid 43

1. Het Fundament

Overal worden de laatste jaren veel nieuwe huizen gebouwd en regelmatig kom ik dan langs van die plaatsen waar men daar druk mee bezig is, en ik vind het altijd wel leuk om te zien hoe een huis langzaam maar zeker groeit en meer en meer op een huis gaat lijken, want in het begin zie je wel dat er gewerkt wordt, maar van een huis is dan nog absoluut geen sprake. Dat is ook logisch, want als je eraan begint om een huis te bouwen, dan moet je als eerste altijd een plan maken en daarna ruimte voor een fundament uitgraven, en daarmee de grond waar gebouwd gaat worden, vrij maken van stenen en andere rommel die zich in die grond bevindt. Het bouwen van een huis begint in de diepte, onder de grond, dáár ligt het belangrijkste gedeelte van een huis. Want stel nou dat je zomaar, zonder fundament te leggen, aan een bouwwerk zou beginnen, nou, dat zou niet lang stand houden, het zou gaan wegzakken en alles zou instorten, er zou niets van overblijven. Daarom is het noodzakelijk om een fundament te leggen, en dán kun je ook met het bouwen beginnen en kan er stukje voor beetje een mooi huis ontstaan. In ***1kor.3:11*** staat: *'Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen.'*

De Here Jezus is het fundament waarop wij ons huis mogen bouwen, maar dat betekent wel, dat er in ons leven diep gegraven moet zijn, dat er stenen en rommel uit de grond gehaald moet zijn vóórdat Hij daadwerkelijk als een fundament in ons leven kan fungeren, en hoe sterker de fundering, hoe groter het huis dat erop gebouwd kan worden, en daarom is het zo noodzakelijk dat we de tijd nemen om in de eerste plaats die fundering in orde te krijgen. Het is natuurlijk veel leuker om gelijk te gaan bouwen, snel resultaat te zien, maar ik weet uit ervaring dat, wanneer er gebouwd wordt zónder fundament, en het bouwwerk vált dan ineen, de ravage groot is, (mensen die te snel een te verantwoordelijk functie nemen of krijgen, die te vroeg allerlei dingen op zich nemen of op zich gelegd krijgen en het eigenlijk niet aankunnen.) waardoor velen méé beschadigd kunnen worden.

Luisteren naar wat de Here te zeggen heeft, Zijn woord lezen, Zijn aanwijzingen opvolgen als Hij dingen in ons leven aanwijst die niet goed zijn, korte metten maken en gehoorzamen, dát is noodzakelijk voor een goed fundament. Je kunt het ook lezen in ***Lucas 6:46-49:*** '*Wat noemt gij Mij Here, Here, en doet niet wat ik zeg? Een ieder, die tot Mij komt en Mijn woorden hoort en ze doet, ik zal u tonen aan wie hij gelijk is. Hij is gelijk aan iemand, die bij het bouwen van een huis diep gegraven en het fundament op de rots gelegd heeft. Toen een watervloed kwam en de stroom tegen dat huis aansloeg, kon hij het niet aan het wankelen brengen, omdat het goed gebouwd was. Doch wie hoort en het niet doet, is gelijk aan iemand, die een huis op de grond bouwt zonder fundament. Toen de stroom daar tegenaan sloeg, stortte het terstond in en het huis werd één grote bouwval.'*

Diep graven, in je eigen leven en elk obstakel wegdoen, zorgen voor een stevig fundament is heel belangrijk. En uiteraard kan het dan best weleens gebeuren als je gaat bouwen, dat er een paar stenen naar beneden vallen, en dat je die dan weer opnieuw op hun plekje moet metselen, maar met een stevig fundament, kan je huisje in elk geval niet instorten! God heeft een plan voor een ieder van ons gemaakt, en Zijn Zoon is het fundament voor ons leven, maar wij moeten zélf aan de slag om dat bouwwerk tot stand te krijgen.

1Petr.2:6b: *'wie op Hem (de Here Jezus) zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen.'*

Vroeger heeft mijn man weleens getracht om een klein muurtje in de tuin te metselen. Hij heeft gewoon de stenen op elkaar gemetseld en het zag er leuk uit, maar het bleek dat het hele muurtje totaal geen stevigheid had, omdat het niet gefundeerd was. Alle stenen lieten los en in mum van tijd was er van het muurtje niet veel meer over. Wij willen graag gelijk gaan bouwen, resultaat zien. Zo gebeurt het in ons dagelijks leven, we proberen relaties met anderen te bouwen, we proberen carrières te bouwen, we proberen soms ook in het geestelijke dingen óp te bouwen. Maar heel vaak gebeurt het dat de hele boel loslaat en omvalt. Dat zijn de momenten waarop we beschadigd raken, teleurgesteld zijn, en zo ons vertrouwen kwijtraken. We hebben gebouwd op een verkeerd fundament. We willen graag iets in de hoogte gaan bouwen, terwijl het de bedoeling is om eerst in de diepte te gaan. Al die plaatsen waar nog oude stenen liggen, dingen die niet meer bij ons nieuwe leven passen, mogen we schoonmaken, de rommel eruit halen en de Here Jezus vragen of Hij in al die plaatsen wil komen, en zo ons fundament bouwen. En dán kunnen we ook in de hoogte gaan bouwen. Steen voor steen, en als we merken dat ze blijven liggen dan ook hoger en hoger. En omdat ons fundament stevig is, zal het bouwwerk niet

omvallen. Ons geloof mogen we bouwen, óp dat fundament, en Gods woord belooft ons dan, dat we niet beschaamd zullen uitkomen.

Even ter illustratie:

Stel je voor dat er in je leven een stuk verdriet zit, omdat je zelf zo graag had willen studeren, maar daar er thuis geen geld voor was is dat er nooit van gekomen. Het gevoel van toen zit nog in je hart en omdat je zélf nooit mocht studeren, ben je vastbesloten om je kinderen dat te geven wat jij nooit gehad hebt. Je motiveert ze, je stimuleert ze en je bent er volop mee bezig om ze aan het studeren te krijgen. Uiteindelijk is het dan zover, maar na een paar maanden laat het kind het afweten, omdat het helemaal niet wil studeren. Op dat moment stort jóúw wereld in, en je raakt teleurgesteld in je kind en het doet je pijn. Want tenslotte heb jij er hard voor gewerkt om dit mogelijk te maken. Het punt is, dat je geprobeerd hebt om op de brokstukken van je verleden iets nieuws op te bouwen. Je hebt geprobeerd om alsnóg die wens van toen in vervulling te doen gaan, maar nu door middel van je kind. Jou is die kans nooit gegund, maar wat je nog gebleven is is de droom dat jouw kind het wél waar kan maken. En díé hoop houd je stevig vast terwijl, als je die pijn en die teleurstelling kunt overgeven aan de Here, en je Hem op die plaatsen kunt binnenlaten, het helemaal anders kan lopen. Want dan merk je dat niet dat studéren belangrijk is, dat het niet dát is wat invulling en vrede in je leven geeft, maar dat het de liefde van de Here Jezus is die die vrede brengt. En dan kun je daarop verder bouwen. Want dan zijn het stenen van tevredenheid en blijdschap die je opbouwt, ook in het leven van je kind. Want als voor jezelf dat studeren zó belangrijk is, dan geef je die boodschap óók door aan je kind. Waardoor het kind zich op zijn beurt ook weer een verliezer zal voelen als hij het niet waar kan maken. Echter, als voor jou die vrede van God het belangrijkste is, dan zul je dat doorgeven aan je kind en zo niet alleen in je eigen leven bouwen, maar ook in dat van je kind(eren).

Hoe is onze motivatie, waaróm doen we dingen, waarop bouwen wij? Vragen die we onszelf keer op keer mogen stellen bij alles wat we doen omdat het antwoord op die vraag het verschil maakt. Als het gedaan wordt uit liefde voor de Here God, dan is het goed, dan zal Hij ons helpen en vanuit Zijn vrede mogen we dan in alle rust een mooi en stevig bouwwerk worden.

Even tussendoor een vraag: Zijn er in jouw “grond” ook nog brokstukken van teleurstelling en verdriet? Is er misschien de bittere herinnering aan mislukkingen of pijn?

Opdracht:

Neem eens de tijd om erover na te denken en schrijf eens op wat er in jouw hart leeft. Het zal je helpen om je gevoelens te gaan (h)erkennen en de dingen in een duidelijker perspectief te gaan zien.

Als je dingen hebt opgeschreven waarvan jij denkt en voelt dat ze een obstakel vormen in jouw omgang met de Here God en/of ook met andere mensen, bespreek dit dan met Hem. Vertel Hem gewoon wat je dwars zit, zeg Hem wat er in je hart leeft en probeer je pijn, je bitterheid of verdriet aan Hem over te geven en vraag of Hij Zijn vertroosting en vrede ervoor in de plaats wil geven. Uiteraard gaat dat niet zomaar in één keer, daar is tijd voor nodig maar Hij wil ons daar liefdevol bij helpen.

Heb je weleens een groepje bouwvakkers gezien die 's morgens naar het bouwterrein kwam, daar hun stoeltje uitklapten, en vervolgens al babbelend en koffiedrinkend ging wachten totdat er voor hun ogen een huis uit de grond zou oprijzen? Hoe belachelijk is dat hè? Tóch gebeurt dat in geestelijke zin nog maar al te vaak. Ik ken mensen die elke week onder het woord van God komen, die al hun profetieën bewaren, die erover spreken met anderen en zeggen: Kijk, dát heeft God mij beloofd, dát heeft Hij nog met mij voor. Zo verzamelen ze allerhande materiaal, maar ze doen er niets mee. Ze gaan zitten wachten totdat God hun leven ondersteboven gooit en ze als het ware uit hun stoel trekt om tot Zijn doel met hen te komen. Maar zo werkt het natuurlijk niet.

God heeft een plan met ons leven, Hij weet precies hoe ons geestelijke huis eruit moet gaan zien, Hij is de Architect, de grote Bouwmeester en wij mogen luisteren naar de aanwijzingen die Hij ons geeft. ***Psalm 127*** begint met te zeggen: *'Als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan.'*

We kunnen nog zoveel predikingen horen, nog zoveel in onze bijbel lezen, nog zoveel conferenties volgen, het heeft totaal geen nut als wij ons afsluiten voor de aanwijzingen en de terechtwijzingen van God.

Hij wil ons gebruiken in Zijn dienst, in Zijn Koninkrijk en soms kan het zijn dat we een woord van de Heer hebben gehad, een belofte voor de toekomst of wat

dan ook. Door te bouwen volgens Zijn aanwijzingen komen we ook daar stapje voor stapje dichterbij. David had jarenlang achter zijn schaapjes aangelopen, en op een dag werd hij zomaar achter die schaapjes vandaan geroepen en gezalfd tot koning. Maar tussen het moment van de zalving en het daadwerkelijke koningschap, zaten nog heel wat jaren. Jaren waarin David gevormd werd, waarin hij geleerd heeft en waarin hij de almacht van God ervaren heeft. En dat alles tezamen maakte dat hij een goed koning kon zijn. We hebben soms wat geduld nodig, soms gaat er tijd overheen om daar te komen waar de Here ons hebben wil. Maar deze tijd mogen we gebrúíken, we mogen hem uitnutten en er iets mee doen, zodat ook wij gevormd en opgebouwd worden tot dát bouwwerk dat de Bouwmeester in gedachten heeft.

Psalm 132:3-5: *'Voorwaar, ik zal de tent mijner woning niet binnengaan, noch de sponde mijner legerstede beklimmen, voorwaar, ik zal aan mijn ogen geen slaap gunnen, noch sluimering aan mijn oogleden, totdat ik voor de Here een plaats gevonden heb, een woning voor de Machtige Jakobs.'*

De woorden in deze Psalm houden een gelofte in die David aan de Here God had gedaan, hij wilde voor de Here een tempel bouwen, een huis waar de ark van God een plaats zou krijgen. Maar deze wens mag ook voor vandaag ónze wens zijn. David spreekt erover dat hij geen rust zal nemen, er staat dat hij zijn bed niet zal beklimmen, met andere woorden, hij wil zelfs niet in de verleiding komen om éventjes te gaan liggen en dan toch in slaap te vallen. Hij wil maar één ding, en dat is een tempel bouwen voor de allerhoogste God. Het is belangrijk om plaats te máken voor de Here God, plaats in ons leven, in ons hart. God wil op de troon van ons leven zitten, Hij wil de eerste plaats innemen, Hij wil bewegen in ons hart, in ons leven, in onze familie, in onze gemeente, maar daarvoor heeft Hij ruimte nodig. Aan ons de taak om die ruimte te maken, om alle ruimte in ons, beschikbaar te stellen aan Hem.

Toen de Here Jezus geboren moest worden, waren zijn ouders in Bethlehem, zij waren op zoek naar een plekje, maar zij moesten in een stal overnachten, en in die stal werd de Here Jezus geboren. Voor Hem was er geen plaats. Hoe is dat in ons leven? De Here Jezus komt ons hart binnen, en al vaak heb ik horen zeggen dat het daar ook wel een beestenstal lijkt als de Here Jezus er net binnenkomt, maar dat Hij er orde op zaken stelt, waardoor het een waardige verblijfplaats voor Hem wordt..... nou nee hoor, ik dacht het niet. Op het moment dat de Here Jezus door ons wordt uitgenodigd om in ons hart binnen te komen, is het inderdaad een behoorlijk rommeltje, maar wij zijn het die dan aan de slag moeten om daar orde in te brengen.

Een tempel is een huis helemaal van God alleen. Een woonplaats onder de mensen. Het is een huis gebouwd door mensenhanden. Zo'n tempel mogen wij voor de Here God bereiden, een tempel gebouwd met (onze) mensenhanden, een plaats geheiligd en gereinigd van alle puinhoop en rommel, een plaats helemaal voor God alleen, waar Hij álle ruimte krijgt om Zijn werk te doen, ruimte om in ons hart en in ons leven te bewegen. Wij willen de Here God toch niet in een klein hokje plaatsen waar Hij niet kan bewegen? Een God alleen voor de zondag, of alleen als we in de problemen zitten, of alleen.....noem maar op. God is er voor elk moment van iedere dag en nacht. Hij wil in ons, door ons, aan ons en mét ons werken, maar geven wij Hem daarvoor de vrijheid en de ruimte?

Paulus schrijft in één van zijn brieven aan de Korinthiërs dat zijn hart wijd openstaat voor hen, maar dan zegt hij vervolgens: ***2 Kor.6-12:*** *'Bij ons (Paulus en Timoteüs) vindt gij niet te weinig ruimte, maar in uw binnenste is het te eng.'* En dan spreekt hij erover dat ze zichzelf moeten afscheiden van hun foute praktijken, dat ze zichzelf moeten reinigen van *'alle bezoedelingen des vlezes en des geestes'.*

Ruimte maken, om een tempel te bouwen voor onze God!

Raad: *Vraag elke dag om de leiding van de Heilige Geest in alle dingen.*

Dagelijks lezen in de bijbel, het woord van God, en gewoon even een praatje met de Here God maken is heel belangrijk.

Vraag je bij alles wat je zegt of doet af of de Here God het ermee eens zou kunnen zijn en zeg- of doe- het anders niet!

Leer zo bewust te leven.

Oké, dit zijn om te beginnen wat dingen om meteen mee aan de slag te kunnen. Misschien is het wel goed om eens na te denken over de dingen die je tot nu toe als vanzelf hebt gedaan maar waarvan je toch het idee hebt dat de Here God er niet echt achter kan staan.

Opdracht:

Probeer die dingen eens op te schrijven en schrijf in de kolom ernaast hoe je

ze zou kunnen vervangen. Op deze manier leer je om je bewust te worden van de dingen waar jouw leven mee gevuld is. Je kunt dan ook opruiming houden door de verkeerde dingen te belijden bij God, ze weg te doen, (ruimte te maken) en die ruimte te vullen met het goede. Ik geef alvast een voorzetje.

Roddelen over andere mensen	Voor hen bidden en ze zegenen
Mopperen over alles wat fout gaat	God danken voor dat wat wél goed gaat
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....
.....	.....

2. Wie ben ik?

Ps.139: In de moederschoot geweven…….

Je bent een mooie schepping
door God zélf zo gemaakt,
verborgen in de moederschoot
door Zijn hand aangeraakt.
zó warm en zó vol liefde
met zóveel aandacht en geduld,
maakte Hij van jou een kostbaar mens
dat Zijn hart, met blijdschap vult.

Als je ***Psalm 139*** leest, dan kun je daar lezen hoe we door God zelf, in de moederschoot zijn geweven en dan staat er in ***vers 14:*** *'Ik loof U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid, wonderbaar zijn Uw werken, mijn ziel weet dat zeer wel.'* Ik vind dat zo'n mooie psalm, en heel vaak wordt deze tekst ook gebruikt op geboortekaartjes. Maar als het gaat om de praktijk van ons leven? Zijn we dan overtuigd van onze eigen "schoonheid"? Onze wáre schoonheid? Die schoonheid die door God zelf al in de moederschoot in ons gelegd is? Wat zie je bijvoorbeeld als je in de spiegel kijkt? Een wondermooie schepping van God? of iemand die nog het nodige opknapwerk kan gebruiken? God zélf heeft ons gemaakt, ons wonderbaar toebereid, maar we zijn zo gauw geneigd om onszelf te bekritiseren, en niet alleen onszelf maar ook die ander, we beoordelen de buitenkant, we zien de fouten en gebreken. Als je iemand een prachtig, duur cadeau geeft en hij gooit het weg omdat hij de verpakking niet mooi genoeg vindt, dan zou je dat toch heel verdrietig vinden? Je zou zeggen: pak het toch uit, kijk nou toch eens wat voor moois er in die verpakking zit. Als wij de Here Jezus hebben aangenomen als onze persoonlijke verlosser, dan maakt hij woning in ons hart en dan hebben we een innerlijke schoonheid die álles ver te boven gaat. We mogen God danken dat we waardevol zijn in Zijn ogen.

……."Het heeft zijne koninklijke hoogheid, de koning, behaagd....." Woorden die ieder jaar opnieuw gesproken worden, zo vlak voor koningsdag. Dan zijn er Nederlanders die een lintje krijgen en die daarmee een eretitel krijgen. Zoals bijv. "ridder in de orde van de Nederlandse leeuw" en zo zijn er nog meer. Tja, leuk om te krijgen, maar wat kún je er nou eigenlijk mee? Kun je dan bij de koningin op visite? Openen ze het hek voor je als je je lintje laat zien? Of

word je met meer respect behandeld in de supermarkt? Mag je voor je beurt wanneer er een rij voor je staat te wachten bij een kassa van een pretpark ofzo? Hoef je je drankjes niet meer te betalen als je op een terrasje zit? Mag je dan misschien voortaan vooraan zitten in de kerk? Ben je een soort van familie van de koning geworden wanneer zo'n eer je te beurt valt? Kun je zijn, of zijn personeel te hulp roepen wanneer men je onheus bejegent? Welnee, in principe kun je er niets mee en áls je het al in je hoofd haalt om zo'n ding op te spelden wanneer je ergens naartoe gaat, dan zal het gros van de mensen je een geweldige uitslover vinden. Ik denk dat de meeste lintjes in een kast of een la belanden, gewoon thuis, waar ze wellicht door een bezoeker nog eens bewonderd worden, maar voor de rest.....?

En dan die woorden hè? "Het heeft zijne koninklijke hoogheid, de koning, behaagd....." het klinkt alsof ze je kent, alsof ze van alles van je afweet en je zo'n lintje toekent omdat ze je zó'n waardevol en mooi mens vindt. Niets is minder waar, ik betwijfel of zij überhaupt enige inspraak in deze dingen heeft, omdat ze al veel te veel heeft waar zij zich mee bezig moet houden. Maar stél nou dat ze wél geraadpleegd wordt in het toekennen van lintjes, dan kan het hooguit zo zijn dat ze wat achtergrondinformatie krijgt over degene die voor zoiets genomineerd is. Aan de hand daarvan zou ze dan een keuze kunnen maken, aan de hand van wat geschreven regeltjes over iemands leven, want om al die mensen te leren kénnen, dáár heeft ze uiteraard geen tijd voor. Begrijp me goed, die mensen die daadwerkelijk een verdienstelijk leven leiden en "verschil" maken in mensenlevens of in de maatschappij, die gun ik van harte zo'n mooie onderscheiding, en het is een mooi gebaar om deze mensen eens in het zonnetje te zetten, maar het gaat mij nu even om de échte waarde van dit alles.....

Het heeft Zijne Majesteit, Koning God, behaagd om Zijn Zoon te geven, niet voor slechts een enkeling, nee voor de gehele mensheid. Wanneer dit offer, dat aan een ieder van ons persoonlijk wordt uitgereikt, door ons wordt aangenomen, dan opent het de deuren van het Koninklijk Paleis. Dan mogen we tot voor de troon van onze grote Koning komen. We mogen met Hem spreken, het opent geestelijke deuren. Wij hoeven ook zelf niet meer voor onze fouten te betalen, want de volledige prijs is al door Gods eigen Zoon voor ons betaald. Wanneer we onheus bejegend worden, of in de problemen zitten, dan mogen we de Koning om hulp vragen en ja, we zijn familie geworden van de Koning, wij zijn Koningskinderen!!

"Het heeft Zijne Majesteit, Koning God, behaagd", het klinkt alsof Hij je kent, en weet je wat? dat is ook zo! Hij kent ons door en door, Hij kent ons van binnen en van buiten, Hij weet alles van ons af en Hij geeft ons zo'n groot geschenk omdat

Hij ons zó waardevol en mooi vindt. Want hoewel óók Hij, gigantisch veel te doen heeft, véél en véél meer dan enig aardse koning of koningin, heeft Hij wél de tijd genomen om zich in te leven in ons.

Hij weet van al onze omstandigheden af, Hij weet waar we ons mee bezig houden en wat heel bijzonder is, Hij ként de motivatie waarmee wij dingen doen. Hij ziet of het echt uit een liefdevol hart komt. Hij doorgrondt en kent onze gedachten, onze daden, ons hele leven. Dát is pas waardevol .....toch?

Vers 1-6 van Psalm 139: *'Here Gij doorgrondt en kent mij; Gij kent mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijn gedachten; Gij onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, met al mijn wegen zijt Gij vertrouwd. Want er is geen woord op mijn tong, of, zie Here, Gij kent het volkomen, Gij omgeeft mij van achteren en van voren en Gij legt Uw hand op mij. Het begrijpen is mij te wonderbaar, te verheven, ik kan er niet bij.'*

Een poosje terug kreeg ik een mailtje van een goede vriend. Deze vriend heeft onder andere als hobby om koperen voorwerpen te kopen, die vervolgens mooi op te poetsen en ze dan eventueel weer door te verkopen. Hij had twee foto's meegestuurd van een koperen kit, eentje van vóór de behandeling en eentje erna. Het resultaat is verbluffend, Kijk zelf maar eens.

Zo zag het er eerst uit.....

Wanneer je deze eerste foto bekijkt dan zie je dat het voorwerp er dof en donker uitziet, er zit geen glans op en het oogt nogal somber. Wanneer je het zo bekijkt dan is er weinig waardevols te zien en zou je er niet veel voor geven.Toch heeft deze vriend met heel andere ogen gekeken en hij heeft er mogelijkheden in gezien. Hij heeft het gekocht en toen heeft hij gepoetst en gepoetst totdat alle vuil en aanslag eraf was en er zoiets prachtigs uit tevoorschijn kwam…….

Op deze tweede foto zie je dat het voorwerp een mooie glans heeft en dat het licht wat erop valt, erin weerspiegeld wordt.

Toen de Here God naar ons keek, zag Hij dat ook wij mensen, dof en glansloos waren geworden. Maar ook Hij heeft meteen de mogelijkheden gezien die er in ons zaten en Hij is Zijn werk in ons leven begonnen. Hij heeft ons leven glans en hoop gegeven en als Zijn licht op ons leven valt dan mogen wij dat weerspiegelen, wat ertoe zal leiden dat we opvallen in deze wereld en een levend getuige mogen zijn van Gods werk in ons leven.

Wát is 'ie prachtig geworden hè?

Je mag weten dat je een zeer geliefd, gewenst en gewild mensenkind mag zijn. Wanneer je soms weleens moedeloos kunt worden van jezelf, wanneer je jezelf minderwaardig vindt, probeer dan eens naar jezelf te kijken met de ogen van de Here God. In Zijn ogen ben je kostbaar en dierbaar en misschien kan het volgende gedicht je een beetje op weg helpen?

Mijn foto?

Mijn Vader heeft een fotogalerij
waarlangs wij samen lopen,
"Kijk" zegt Vader, "dat ben jij"
en mijn mond valt langzaam open.
Ik zie geen beeld als van een mens
maar ik zie een diamant,
met telkens weer een nieuwe kleur
steeds weer een andere kant.
Wanneer Gods licht de steen beroert
flitst het naar alle zijden,

glanzend mooi, glad en zuiver,
'k laat mijn hand erover glijden.
Maar dan voel ik dat er ook nog
wat ruwe kantjes zijn,
en Vader zegt, "ach ja Mijn kind
dat is gekomen door de pijn.

Je weet wel, toen 't zo moeilijk was,
je voelde je verslagen,
je was daar zwak, maar kwam bij Mij
en Ik heb je toen gedragen.
Aan die kant heb je je bezeerd
maar Ik ben nog aan't slijpen,
ieder ruw kantje maak Ik glad,
kun je dat wel begrijpen?

Ik heb een mooie tekening
waarop de vlakken staan
zoals het slijpwerk worden moet,
en dáár werk Ik nu aan.
En deze kleuren, zo fonkelend schoon
die zaten al voor de ruiten,
maar door te slijpen, glad en mooi,
komt die glans nu óók naar buiten.

Een diamant, een edele steen
waar iedereen van houdt,
hij is bestemd om te worden "gevat"
in 't puurste, zuiverste goud.
Voor Mij ben jij een kostbaar stuk,
een sieraad mooi en schoon,
je wordt bereid om te worden "gezet"
op jouw plekje in Mijn kroon.

Vandaag laat Ik 't je met Mijn ogen zien,
dit beeld, Mijn kind, ben jij,
het mooiste plaatje, het beste stuk
van Mijn fotogalerij".

Het is goed om eens te gaan kijken naar de talenten die de Here God jou gegeven heeft. Heb je ze weleens ontdekt? Ach, het is best moeilijk om van jezelf goede dingen te moeten bedenken en opnoemen, maar je hébt ze wel degelijk en het is zeer opbouwend om daar bij stil te staan en je bewust te worden van die speciale gaven die de Here God in jou gelegd heeft.

In ***Johannes 6*** staat een stukje over de spijziging van de vijfduizend, hier waren zoveel mensen gekomen om naar de Here Jezus te luisteren. Hij vraagt aan zijn discipelen hoe ze deze mensen allemaal te eten gaan geven, en dat weten ze dan eigenlijk niet. Er was niet genoeg geld om broden van te kopen en de mensen zelf hadden ook lang niet genoeg bij zich. Maar dan meldt zich een kleine jongen, en hij heeft 5 broden en 2 vissen bij zich die hij aan de Here Jezus komt geven. De discipelen vonden het eigenlijk een beetje onnozel, wat heb je aan zo'n beetje voedsel voor zóveel mensen.Maar de Here Jezus neemt het dankbaar van het jongetje aan en dan zegt ***vers 11:*** *'Jezus dan nam de broden, dankte en verdeelde ze onder hen, die daar zaten, evenzo van de vissen, zoveel zij wensten.'* Zomaar gebeurt het dan dat al deze duizenden mensen verzadigd worden van 5 broden en 2 vissen én dat er nog 12 manden brood overblijven. Wat dapper van dit kind om dat kleine beetje wat hij had aan de Here Jezus te geven, hij had ook kunnen denken: het is toch niet genoeg voor iedereen, ik kan het beter zelf opeten, dan heb ik in ieder geval genoeg. Maar hij dacht niet aan zichzelf, hij gaf het echt om al die andere mensen te helpen, en dan zie je dat als de Here Jezus het in Zijn handen neemt, er duizenden mensen verzadigd worden.

Soms kun je van jezelf het idee hebben dat je eigenlijk niets te bieden hebt, dat alles té weinig en té klein is, maar als je de moed hebt om het de Here aan te bieden om anderen mee te helpen, dan zal Hij het vol dankbaarheid aannemen en het in Zijn handen nemen en er velen mee kunnen zegenen. En hóé klein of hóé weinig het ook lijkt, Hij kan er veel van maken en zelfs zóveel dat er nog overblijft. God wil ons graag stuk voor stuk gebruiken, ieder op onze eigen plaats en ieder met zijn of haar specifieke talenten. Als je dit woord "talent" trouwens opzoekt in het woordenboek, dan staat daar als omschrijving "bijzondere aanleg". God heeft een ieder van ons gemaakt, die eerste aanleg heeft Hij verzorgd en dat "bijzondere" heeft Hij er zelf in gelegd. Wij mogen dat mooie, dat bijzondere, in Zijn handen leggen, Hij kan daar zoiets groots, zoiets moois mee doen, en dan zullen we ook zelf gaan merken dat anderen daardoor gezegend mogen worden.

Opdracht:

Ga eens praten met één van je huisgenoten (man,vrouw of kinderen), spreek met je vrienden of vriendinnen, met familieleden die je dierbaar zijn, kortom; mensen die dichtbij je staan, en vraag hen of ze jou willen zeggen waarmee je hen gezegend en blij gemaakt hebt en schrijf die dingen op, het zal je zéker bemoedigen en het is ook fijn om te bewaren en af en toe nog eens terug te lezen.

3. Groei

Een prachtig mooie vlinder
met vleugels gaaf en sterk,
voorheen een kleurloos rupsje
kruipend door zijn perk.
God maakt je nieuw en kleurrijk
en als het "rupsenleven" stopt,
geeft Hij een weg naar buiten
waar jouw nieuwe ik zich dan "ontpopt".

De natuur, die door God geschapen is, is zo enorm mooi en één van de mooiste dingen vind ik de vlinder, daar zit zoveel symboliek in, neem nou bijvoorbeeld het feit dat geen enkele vlinder als vlinder geboren wordt.Iedere vlinder is ooit een rups geweest, en ik weet niet hoe het met jou is, maar ik vind rupsen eigenlijk maar niks, het zijn van die nare harige beestjes. Rupsen eten bladeren, ze kruipen over de aarde en ze kunnen zich niet voortplanten. (wist je dat?) Tijdens hun leven vervellen ze een aantal malen omdat ze uit hun huid barsten en dan de laatste keer ontdoen ze zich van hun dode huid en spinnen zich als het ware helemaal in en dan worden ze een"pop" en in die hoedanigheid zijn ze een stuk kleiner als tijdens hun rupsenleven. Binnenin die pop, vormt zich dan een vlinder en in de wand van die pop is vantevoren al een soort luikje ingebouwd waardoor die vlinder uiteindelijk naar buiten kan komen. Wanneer zo'n vlinder naar buiten komt, dan zijn z'n vleugels verkreukeld en dan moet hij eerst rusten en z'n vleugels vol bloed pompen en pas dán kan hij gaan vliegen. En iedere

morgen als de vlinder ontwaakt dan heeft hij het nodig om warm te worden in de zon en daarna kan hij pas vliegen.

Dit lijkt wel wat op de wedergeboorte van een mens, zo'n rups is eigenlijk aardsgezind, hij is onvruchtbaar en kan alleen kruipen (zit vast aan het aardse.) Een vlinder daarentegen is hemelsgezind, hij eet ander voedsel, hij is vruchtbaar, heeft een totaal andere uitstraling, heeft zelfs een andere naam en kan vliegen (dus opklimmen in de lucht en zijn blik verruimen.)

Zo is het ook met ons mensen, van nature zijn we ook aardsgezind, toen we God nog niet kenden waren we ook bezig met aardse dingen, en geestelijk onvruchtbaar, we waren niet in staat om nieuw leven voort te brengen.Maar door het offer van de Here Jezus aan te nemen zijn we opnieuw geboren en zijn we gaan veranderen, we zijn meer hemelsgezind geworden, we eten ander voedsel (het woord van God) we zijn vruchtbaar gemaakt, in staat om nieuw leven voort te brengen, we hebben een andere uitstraling, God heeft een nieuwe naam voor ons zoals we in Openbaring kunnen lezen, en we kunnen ook onze blik verruimen en opklimmen naar Gods troon. En in de morgen, als we ontwaken, mogen we de zon opzoeken, (Gods aangezicht) en ons koesteren in Zijn warmte en daarna onze vleugels spreiden en wegvliegen (boven de dingen uitstijgen). En ik vind dit zo prachtig en opnieuw spreekt hier zó de liefde en de creativiteit van onze hemelse Vader uit, wat heeft Hij alles toch mooi gemaakt en wat kunnen we, ook uit de natuur, veel van Hem leren.

Wij mogen zijn zoals de vlinders, mooi, lieflijk, opstijgend tot aan Gods troon. En een klein bijkomend detail is nog, dat een vlinder nóóit hoeft te zeggen dat'ie een vlinder is, iedereen kan dat gewoon zien.

Opdracht:

Wat denk je, is aan jou ook te zien dat jij een kind van God bent? En zo ja, kun je dan eens aangeven waaraan jij vindt dat anderen dat zouden moeten merken? En dan bedoel ik dus echt die mensen die jou niet kennen, die je misschien zomaar eens tegenkomt in je straat, in de winkel of de trein, of via je werk. Want zoals gezegd, een vlinder hoeft niet te zeggen wie of wat zij is, en zo zou het ook moeten zijn met de kinderen van God, iedereen zou het aan ons moeten kunnen zien en merken. Denk hier eens over na en benoem één of enkele dingen. En hier gaat het dus echt over hoe jij er zelf over denkt, jouw eigen idee hierover.

Vroeger heb ik ooit iemand horen zeggen: Een vrolijk gezicht brengt overal licht! Ik heb dat onthouden want het is zo waar en het is één van de kenmerken van een kind van God. (geef ik weer een hintje ☺).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Johannes 12:24: *'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort.'*

Ik ben hier weleens zo mee bezig geweest en eigenlijk is dit wel een heel mooi beeld. In ons menselijk denken is het zo dat iets alleen maar kan groeien en bloeien als het leeft. Maar hier staat dat deze graankorrel eerst moet sterven en pas daarná veel vrucht voort kan brengen.

Dit stukje gaat over onszelf, over het afleggen van ons eigen ik. Ik denk dat het zo is dat we eerst dat zaad, dat gezaaid wordt, het woord van God, in ons op mogen nemen en dat we die woorden mogen gaan overleggen in ons hart. En dan zal het gaan groeien in ons, maar uiteindelijk zal het van binnenuit naar buiten willen en ook daarvoor de ruimte moeten krijgen. En juist die buitenkant, dat eigen ik, mogen we aan de Here overgeven, stukje voor stukje. Die graankorrel moet in de aarde vallen en afsterven en pas als die buitenkant week wordt, zal hij zich gaan openen en dán kan er uit dat binnenste iets moois groeien.

En in dit verband moest ik toen ook weer denken aan zoiets moois dat God in de natuur heeft gelegd, dit keer in het leven van de vogels. Vogels bouwen een nestje

en daarin worden dan hun eieren gelegd. Deze eieren worden warm gehouden en uitgebroed. Maar op het moment dat er zo'n ei gelegd wordt, is er daarbinnen al een piepklein leventje aanwezig. Maar het leeft in het donker en het groeit wel, maar het kan alleen zo groot worden zoals de schaal dat toelaat. En hoewel het vogeltje de warmte van zijn ouders wel kan voelen, heeft hij ze nog nooit gezien en ook nog nooit écht contact met hen gehad. Maar dan komt er een dag dat het vogeltje zelf zijn schaal moet openbreken en eruit moet komen en op dát moment ziet hij voor het eerst het licht en ziet hij voor het eerst zijn ouders. Zijn ouders kunnen nu bij hem komen en hem voeden, en nú kan het vogeltje pas echt gaan groeien. En op een dag zal het dan zelf een grote vogel zijn en vervolgens ook zelf weer kinderen krijgen. Het zal in staat zijn om zelf nieuw leven voort te brengen.

Als dat vogeltje in de betrekkelijk veiligheid van zijn schaal had willen blijven, dan zou het zeker sterven, maar als het naar buiten komt, vanuit het duister naar het licht, dan gaat er een nieuwe wereld voor hem open. En als hij dan groot en sterk genoeg is, dan komt het moment dat hij zal kunnen vliegen, gedragen door de wind onder zijn vleugels.....de vraag aan ons is, willen wij veranderen?

Nog een paar kleine voorbeeldjes:

Ik was een keer bij de tandarts, en in de hal aangekomen hoorde ik al een kind, dat in de behandelkamer was, gillen en roepen: néé, néé, ik wil niet meer. En iedere keer hoorde ik de tandarts zeggen, dit is echt de laatste keer, waarop het kind dan weer au, au, au riep en nog harder huilde, en op een gegeven moment hoorde ik de tandarts zelf, heel hard au roepen, waarschijnlijk had het kind hem gebeten. Voor het kind was dit geen leuke ervaring, want je hebt misschien al pijn van die gaatjes en dan doet de tandarts je nóg meer pijn, maar uiteindelijk wordt het gebit er wel beter van en zal deze behandeling haar bewaren voor latere pijn en een slecht gebit.

En neem ook bijv. vruchtbomen, deze worden geplant en als ze dan net een beetje leuk in de takken en bladeren komen te zitten, worden ze gesnoeid, en ik heb me zo eens bedacht, als een boom kon spreken,dan zou hij ook vast protesteren en au,au,au roepen. Maar ook dat snoeien is nodig, zodat de boom sterker wordt en mooi vrucht gaat dragen, als je zo'n boom maar zou laten groeien, dan zou alle kracht die hij heeft in al die takjes en blaadjes gaan zitten en zou hij geen kracht meer over hebben voor behoorlijke vruchten. Deze

bomen hebben een bepaalde tijd waarin ze gesnoeid kunnen worden, dat kan niet zomaar in het wilde weg, die bomen worden gesnoeid op het moment dat de groei even stilstaat, en dat is nodig, want als je die boom middenin zijn groei en bloeiseizoen zou snoeien, dan zou hij "doodbloeden" m.a.w. al zijn sappen zouden via de geamputeerde takken wegvloeien.

In ***Johannes 15:1 en 2*** daar zegt de Here Jezus: *'Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman. Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage.'* Wij kunnen ook weleens in ons leven zo'n tijd hebben dat de groei een beetje stil staat, een tijd dat alles wat moeilijk lijkt te gaan en dan lijkt ineens wel álles mis te gaan en we hebben verdriet, want we hébben het al zo moeilijk en om dan nóg meer moeite te hebben, dat kunnen we haast niet verdragen en soms heb je de neiging om, net als dat kind bij de tandarts, te gaan bijten, God de schuld te gaan geven en Hem min of meer, ter verantwoording te roepen.

Het is de bedoeling dat we door deze tijd heen, tóch geworteld en gegrond in Hem blijven, onze hoop en ons vertrouwen in Hem blijven stellen. Ooit kreeg ik eens een kaart en daar stond op: *'Heer, al begrijp ik U niet, ik vertrouw U wel'* Dat vind ik een mooie spreuk, soms kunnen we de dingen niet begrijpen, maar ook dan mogen we erop vertrouwen dat God álles weet en álles ziet en dat Hij álle dingen uiteindelijk kan gebruiken om ons steviger en standvastiger te maken.

Opdracht:

Zijn er op dit moment in jouw leven situaties of omstandigheden die je bezighouden, waar je je misschien ook wel zorgen om maakt? Kun je deze dingen benoemen en ze in volgorde van belangrijkheid eens opschrijven?

.....

.....

.....

.....

.....

En zou je nu nog eens goed kunnen kijken naar wat je opgeschreven hebt en je afvragen of je deze zorgen echt hebt overgegeven aan de Here God in het volste vertrouwen dat Hij er verder voor zal zorgen?

Om je te bemoedigen hierin wil ik nog iets vertellen over onze onze vroegere voorganger, de man waarbij ik tot geloof gekomen ben, een ontzettend lieve man, eenvoudig en wijs en hij heeft ons heel veel geleerd, en zo heeft hij ook weleens iets uitgelegd over vertrouwen, hij zei: stel je nou voor dat je met een koffertje geld op stap moet en je moet een heel eind ermee lopen, dan zou je bang zijn dat je overvallen wordt, maar je baas geeft je een lijfwacht mee en samen gaan jullie op stap. Nou daar loop je dan met al dat geld, en je kijkt eens naar opzij, niet zo indrukwekkend die lijfwacht, niet zo heel groot en je kunt ook niet goed zien of hij wel sterk genoeg is. Maar algauw wordt deze man op de proef gesteld, want er komt iemand op je af die je koffertje wil afpakken, en de lijfwacht heeft hem in een paar tellen gevloerd en je kunt ongehinderd je weg vervolgen, nou, dan loop je toch al wat lekkerder, want je hebt gezien dat hij zijn mannetje wel staat, maar dan ineens zie je twéé man op je af komen en de schrik slaat je weer om het hart, je denkt: och heden, zal hij dit óók aankunnen? Maar jawel hoor, in enkele ogenblikken zijn ook deze twee man gevloerd. En er komt nu toch wel een glimlach op je gezicht, tótdat je de hoek van de straat omgaat en ziet dat er een heel groepje op je staat te wachten om je te belagen en je denkt, nee, nú zijn we er geweest.....maar tot je grote verbijstering is deze lijfwacht in staat om het héle groepje te verjagen en nú ben je helemaal overtuigd en je wandelt naast deze man en je kijkt met een triomfantelijke blik om je heen, want je weet het nu zéker, jou kan niets gebeuren want deze lijfwacht kan iedereen aan! En weet je, op deze manier kunnen wij ons vertrouwen op de Here óók laten groeien door gewoon te beginnen door in de eenvoudige dingen van alledag die soms op ons af kunnen komen, ons vertrouwen op de Here te stellen. We zijn zo gauw geneigd om zélf oplossingen te bedenken voor onze problemen, maar als we dan eens beginnen om niet op ons eigen inzicht te bouwen maar Hém te vertrouwen, dan mogen we ook ervaren dat Hij te vertrouwen is in álle dingen en zo kan ons vertrouwen dan groeien voor grotere en moeilijkere dingen.

'Vertrouw op de Here met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet.
Ken Hem in al uw wegen,dan zal Hij uw paden rechtmaken.' ***Spreuken 3:5-6****.*

Bezorgdheid is eigenlijk de tegenhanger van vertrouwen. In Mattheüs 6 is er een heel hoofdstuk aan gewijd, alwaar de Here Jezus zelf, ons leert dat we er niets aan hebben om ons zorgen te maken.

Matth.6:25-27: *'Daarom zeg Ik u; Weest niet bezorgd over uw leven, wat gij zult eten of drinken, of over uw lichaam, waarmede gij het zult kleden. Is het leven niet meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding? Ziet naar de vogelen des hemels: zij zaaien niet en maaien niet en brengen niet bijeen in schuren, en toch voedt uw hemelse Vader die; gaat gij ze niet verre te boven? Wie van u kan door bezorgd te zijn één el aan zijn lengte toevoegen?'*

Zorgen zitten in onze gedachten, dát is waar het bezorgd zijn begint. Het werd me zo duidelijk dat deze zorgen als het ware een schild vormen dat zich tussen ons en tussen God plaatst. Het houdt de zegen van God tegen, het houdt het licht, wat God wil geven in onze situatie, ook tegen, waardoor we in de schaduw gaan leven. En eigenlijk vond ik dat wel opvallend ook in dit bijbelgedeelte, want de Here Jezus zegt dat we door bezorgd te zijn niet één el aan onze lengte kunnen toevoegen, met andere woorden, het houdt onze groei tegen. Alles in de natuur heeft licht nodig om te kunnen groeien en als dat licht tegengehouden wordt, wordt ook de groei gestagneerd.

Mijn moeder heeft ooit eens een hele mooie plant gekregen, eentje waar ze al vaak naar gekeken had maar nooit aangeschaft omdat hij nogal prijzig was. Op een dag kreeg ze hem kado en ze gaf hem een mooi plekje bij het raam. De plant deed het daar heel goed, hij zag er mooi groen uit en groeide hard. Na een jaar ofzo, verzette mijn moeder de plant naar een ander hoekje van de kamer waar veel minder licht was, en toen ze er na een poosje eens goed naar keek, had de plant al allerlei bruine stukken aan zijn mooie bladeren. Hij was daar aan het wegkwijnen en als mijn moeder het niet gezien had zou de plant beslist doodgegaan zijn. Hij heeft zijn oude plekje bij het raam weer teruggekregen en vanaf dat moment ging het weer helemaal goed.

Bezorgdheid zorgt ervoor dat we gaan wegkwijnen en, geestelijk gezien, stukje bij beetje afsterven. Het is goed om dit te onderkennen in ons leven en de zorgen die ons vaak kunnen kwellen, uit te spreken bij de Here God en ze in Zijn handen te brengen. Door dit te doen nemen wij die scheiding weg die zich tussen ons en de Here God wil plaatsen en maken wij opnieuw ruimte voor het licht dat de Here God in ons leven wil laten schijnen. En wat is er heerlijker dan te mogen groeien en bloeien en zo volledig tot ons recht te mogen komen in dat licht? De Here Jezus zélf leert ons deze les, wij hoeven, ja, wij mógen niet bezorgd zijn, er is geen énkele reden toe! Als je dat hele hoofdstukje in Mattheüs 6 leest, dan noemt Hij daar allerlei punten waar wij mensen ons bezorgd om zouden kunnen maken, maar elke keer weer zegt Hij daar "weest niet bezorgd". Geen gemakkelijke opdracht maar wel een noodzakelijke. Dus nu maar oefenen hè?

Psalm 139:5-6: *'Gij omgeeft mij van achteren en van voren en Gij legt Uw hand op mij. Het begrijpen is mij te wonderbaar, te verheven, ik kan er niet bij.'*

Dit zijn zulke mooie woorden, er spreekt zo'n vertrouwen uit. Het is David die deze woorden uitspreekt. David had zich in allerhande benauwdheden bevonden, hij had benarde situaties meegemaakt, hij was al zovele malen op de vlucht geweest en altijd weer had de Here God hem bewaard en uitredding geschonken. David wist wie God was, hij had een "vertrouwelijke omgang" met de Here God (iets waar we in het volgende hoofdstuk ook naar gaan kijken.) David was een vriend van God, heerlijk als je dat mag zijn hè? David had heel persoonlijk ervaren dat de Here God te vertrouwen is en daarom schrijft hij deze woorden op. Als je je dan indenkt dat nu nog, eeuwen later, wij mensen hier houvast aan hebben, dat wanneer wij dit lezen, wij er nog steeds door bemoedigd worden. Dát is pas krachtig hè?

Ikzelf heb weleens, toen er ook op mij heel veel afkwam, juist door deze woorden, weer zoveel rust gekregen. Dat is zo mooi dat je dan op zo'n moment ook echt die vrede van de Here God mag ervaren waarvan geschreven staat dat het alle verstand te boven gaat. En zo is het ook, je kunt het niet beredeneren, maar je ervaart een rust die tot diep in je hart neerdaalt. Ik heb op dat moment een gedicht gemaakt dat ik nu in mijn keuken heb hangen zodat ik het iedere morgen zie en er opnieuw dankbaar voor ben dat ik een kind mag zijn van zo'n geweldige Vader.

Het is misschien een optie om het eens uit te proberen en dit ook bij jezelf op een plekje te hangen waar je het 's morgens al ziet hangen zodat je er je dag mee kunt beginnen, wat denk je?

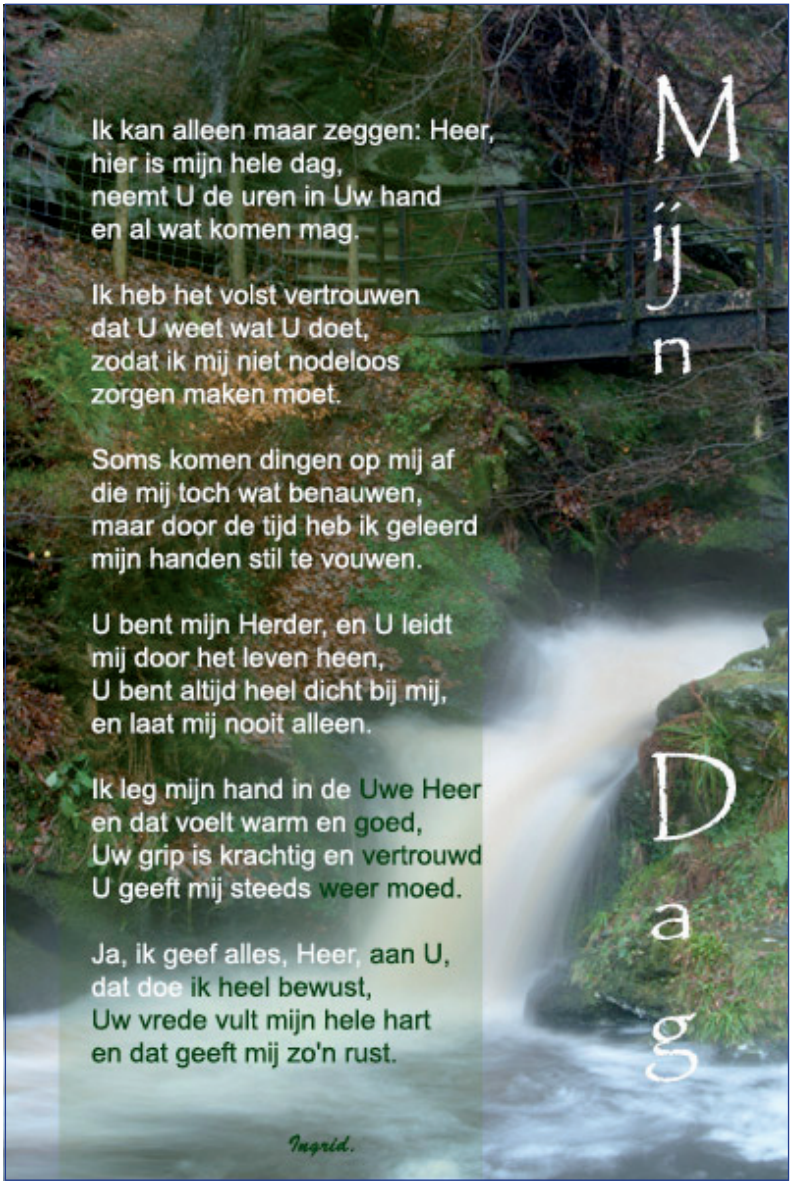
Ik kan alleen maar zeggen: Heer,
hier is mijn hele dag,
neemt U de uren in Uw hand
en al wat komen mag.

Ik heb het volst vertrouwen
dat U weet wat U doet,
zodat ik mij niet nodeloos
zorgen maken moet.

Soms komen dingen op mij af
die mij toch wat benauwen,
maar door de tijd heb ik geleerd
mijn handen stil te vouwen.

U bent mijn Herder, en U leidt
mij door het leven heen,
U bent altijd heel dicht bij mij,
en laat mij nooit alleen.

Ik leg mijn hand in de Uwe Heer
en dat voelt warm en goed,
Uw grip is krachtig en vertrouwd
U geeft mij steeds weer moed.

Ja, ik geef alles, Heer, aan U,
dat doe ik heel bewust,
Uw vrede vult mijn hele hart
en dat geeft mij zo'n rust.

Ingrid.

Mijn Dag

4. Vertrouwelijke Omgang

Dag Mijn kind, hoe gaat het met je vandaag? Eigenlijk hoef Ik je dat niet te vragen want Ik ken het antwoord allang, maar omdat Ik graag een gesprek met je wil voeren stel Ik deze vraag tóch. Ik wil graag uit jouw eigen mond horen wat er in je omgaat, hoe je je voelt, welke plannen je hebt voor deze dag, of er zorgen zijn die je benauwen, of dat er misschien leuke dingen op je wachten vandaag waar je met plezier naar uitkijkt? Ik heb naar je gekeken toen je lekker lag te slapen, er was blijdschap in Mij, omdat je Mijn kind wilt zijn, Ik zag je toen je wakker werd en vroeg Me af of er vandaag wel tijd genoeg was om een praatje met je te maken, want soms ben je weleens wat snel en loop je Me bijna omver in je haast om op tijd te zijn, en áls je tijd hebt voor Mij, dan vertel je Mij wel van alles, maar meestal ben je alweer weg voordat Ik Mijn verhaal kan doen, dat vind Ik jammer want Ik heb je zoveel te zeggen. Daarom ben Ik blij dat je nu eventjes de tijd neemt om naar Me te luisteren.

Allereerst wil Ik je zeggen dat Ik trots op je ben, trots omdat je telkens weer Mijn kant kiest wanneer het erop aankomt om direkte keuzes te maken, en heus, Ik zie soms je aarzeling en ook wel de momenten dat je eventjes de verkeerde keuzes maakt, maar altijd weer kom jij bij Mij terug en dat zijn momenten die Ik koester. Ik ben blij met je, Ik houd ontzaglijk veel van je en iedere dag opnieuw verheug Ik Mij op een samenzijn met jou. Weet je, Ik kan Mijn Zoon niet genoeg danken voor wat Hij voor Mij heeft gedaan, ja misschien verbaast je dat? Maar óók voor Mij heeft Hij dat offer gebracht, óók voor Mij is Hij aan het kruis gegaan, uit liefde.....Hij heeft het verdriet gezien dat Ik had om jou, Ik miste je zo verschrikkelijk en toen heeft Hij gezegd, "Papa, Ik ga het voor U in orde maken, Ik ga ervoor zorgen dat U weer in contact kunt komen met Uw kinderen", wat ben Ik rijk met zo'n Zoon hè? Wat wás Ik trots op Hem, wat héeft Hij een goed werk gedaan, maar op het moment dat Ik Hem

daar alleen moest laten, aan dat kruis.....toen heb Ik eventjes Mijn ogen dichtgedaan, want eigenlijk had Ik Mijn engelenlegers willen sturen om Hem van dat kruis áf te halen, en Ik vroeg Me af, wáárom laat Ik Hem daar hangen....? Mijn hart was boordevol pijn, om Hém.....! Maar toen Ik Mijn ogen dichtdeed..... ..... zag Ik jou.....en toen wist Ik weer "waarom".

Voor Mij is elke dag met jou een feest, jij bent hét bewijs dat het offer van Mijn Zoon niet tevergeefs was en als Ik, samen met Hem, naar je kijk, dan knuffel Ik Hem nog eens extra en dan kijk Ik in Zijn fluweelzachte, warme ogen, die ogen die stralen van liefde voor Mij én voor jou en dan loopt Mijn hart over van dankbaarheid. Hij en jij, kinderen waar Ik blij mee ben, waar Ik trots op ben, waar Ik mee (én in) gezien wil worden. Fijn dat Ik dit even aan je kwijt mag, enne.....als je nou in het vervolg wéér eens zo'n haast hebt, kom dan gewoon alleen maar eventjes een knuffel halen, goed? Dan praten we later wel. Ik houd van jou Mijn kind.

Je Vader.

Woorden van liefde, uitgesproken door een Vader die zielsveel van Zijn kinderen houdt. Wat is het heerlijk als er zulke dingen tegen je gezegd worden hè? Maar netzogoed als het óns hart blij maakt, maakt het ook het hart van onze Vader blij wanneer wij onze dank en onze liefde uitspreken naar Hem toe.

Soms kan ik zomaar in een stoel zitten en om mij heen kijken, of ik sta bijvoorbeeld 's morgens vroeg in de keuken met mijn armen op de radiator van de verwarming terwijl die aan het opwarmen is en kijk onderwijl naar buiten waar alles zo heerlijk herfstig aan het worden is. Dat zijn "genietmomenten" en tegelijk "dankmomenten". En er zijn heel veel van die momenten:-) Maar het zien en het bewust worden van de zegeningen die Vader God mij geeft, zorgt er tevens voor dat de liefde die ik voor Hem voel, steeds groter wordt en dat het verlangen om dicht bij Hem te zijn en tijd met Hem door te brengen ook steeds groter wordt.

Wanneer je aan een nieuwe dag begint, kijk dan eens om je heen en registreer bewust de dingen waar je dankbaar voor kunt zijn. Ga er eens rustig voor zitten en bedenk de momenten van zegen en liefde die je mocht ervaren, neem de tijd om met de Here God te spreken en om de dag, met alles wat daarin gaat gebeuren, in Zijn handen te leggen, ik kan je vertellen dat dat een heel goed begin van je nieuwe dag is. Echt een aanrader, want het maakt zo'n verschil of je heel bewust tijd apart zet voor het contact met de Here God, óf dat je je bed uitvliegt, even achter de pc of de tv, even dit, even dat, en dan snel,snel de deur uit.(en die momenten ken ik

beide hoor) Maar de rust die je in de eerste momenten van een dag neemt, blijft bij je door de dag heen, terwijl het andersom juist zo is dat die gejaagdheid je bijblijft wanneer het begin van je dag gejaagd en gehaast is geweest. En dat is dan alleen nog maar van onze kant gezien want hoe denk je dat het voor de Here God zelf is? Ik houd er van om dingen een beetje visueel te maken en daarom het volgende:

stel je voor je bent getrouwd met een man waar je heel veel van houdt. (ik bekijk het nu even vanuit het vrouwzijn, maar hetzelfde geldt natuurlijk voor mannen die heel veel van hun vrouw houden hoor:-) Oké dan, elke morgen aan het ontbijt kijkt je man naar je met glanzende ogen waar de liefde voor jou in te lezen is. Hij zegt dat je er leuk uitziet, hij spreekt zijn waardering uit over het lekkere ontbijt en hij vertelt je hoe blij hij is dat hij zijn leven met jou mag delen. Bij het weggaan slaat hij zijn armen om je heen en geeft je een kus en een warme omhelzing. Gedurende de dag ontvang je nog een paar lieve sms-jes van hem en de hele dag voel je je geliefd, gewaardeerd en bemind, het geeft je dag een gouden glans.....Maar....het kan ook anders: Wanneer je ‘s morgens samen met je geliefde aan het ontbijt zit dan zie je weinig van hem omdat zijn hoofd verscholen zit achter de krant. Af en toe grijpt zijn hand naar de koffie of de boterham. Er wordt niet tegen je of met je gesproken en je hebt het nare gevoel onzichtbaar te zijn. Als hij opstaat om naar zijn werk te gaan kijk je naar zijn verdwijnende rug en je blijft leeg achter. Gedurende de dag krijg je een paar sms-jes met daarin de vraag of je dingen voor hem wilt doen, het maakt je intens verdrietig, alsof je alleen maar goed genoeg bent om zijn wensen te vervullen.....herken je iets.....?

Voor Vader God ben jij, ben ik, de geliefde, maar is Hij ook de onze?

Opdracht:

Zoek (of koop) eens een schriftje en schrijf iedere dag minstens 3 dingen op waar je blij mee bent en dank heel bewust de Here God voor deze dingen. Kijk ‘s avonds voor het slapen gaan nog even in je schriftje om terug te lezen wat je opgeschreven hebt. Het gaat je helpen om je focus te leggen op de mooie en positieve dingen, je gaat leren om je zegeningen te zien en het vergroot je liefde voor de Here God.

Maak alvast een begin door hier drie (of meer) dingen op te schrijven waar je Vader God dankbaar voor bent.

Vertrouwelijke omang, daar zit ook het woord “vertrouwen” in. We hebben het al eerder over vertrouwen gehad maar omdat het zo’n wezenlijk onderdeel is in de relatie met onze Vader ga ik er nog ietsje meer op in in dit hoofdstukje.

In de één van de Psalmen schrijft de Psalmist: *‘God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in de benauwdheden. Daarom zullen wij niet vrezen, al verplaatste zich de aarde, al wankelden de bergen in het hart van de zee.’* ***Psalm 46:2-3***. Dat stukje “ten zeerste bevonden een hulp in de benauwdheden” dat wil zeggen dat God op dat punt beproefd is geworden door de mensen en glansrijk de test heeft doorstaan. Soms is het niet genoeg om op een briefje, (of in een boek, de bijbel) te lezen dat dingen mogelijk zijn en dan is er maar één manier om uit te vinden of dat ook werkelijk waar is, en dat is “instappen”. De bijbel laat ons zien dat we een almachtig God hebben, dat bij Hem alle dingen mogelijk zijn, dat Hij ons kan helpen en kan zegenen op elk gebied, maar soms is ons vertrouwen in al deze dingen ver te zoeken. Vertrouwen hebben wil zeggen dat je de dingen kunt “loslaten”, kunt “overgeven”, ze “uit handen” kunt geven. Wij zijn geneigd om altijd zelf te blijven zoeken naar oplossingen voor problemen, wegen om te bewandelen, sleutels te zoeken voor deuren die voor ons gesloten lijken, kortom, we houden de regie van alle dingen graag in eigen handen. Ook op geestelijk gebied is het moeilijk om tot een volkomen vertrouwen te komen als we niet die eerste stap nemen om de dingen in de handen van de Here God te geven en ze daar ook

te laten. Wanneer we dat wél doen dan zullen we gaan zien dat we daarin niet teleurgesteld worden, maar dat de Here God ons zal helpen en zegenen, precies zoals Hij het in Zijn woord aan ons belooft.

De Psalmdichter heeft het klaarblijkelijk uitgeprobeerd en ook wij mogen dat doen en erop rékenen dat God ons ten zeerste te hulp zal komen in alle dingen!

God is mijn toevluchtsoord
mijn plekje om te schuilen,
Hij biedt mij veiligheid
en een schouder om te huilen.
Ik weet dat ik in élke storm
op Hem vertrouwen mag,
en dat Hij mij steeds veilig loodst
door elke nieuwe dag!

Misschien heb je het als kind ook weleens geprobeerd? Aan de kant van een slootje, liggend op je buik, je hoofd boven het water houden en dan zien in hoeverre je te herkennen bent. Als het water mooi stil is, als er weinig rimpeling in het water is, dan is het allemaal best goed te herkennen, maar als er een wind opsteekt en het gaat waaien, dan zal het water ook meer en meer gaan bewegen, gaan rimpelen, misschien zelfs gaan golven en als je dan nóg eens in het water zou kijken, dan zou je jezelf er niet meer in herkennen. Zo kan het ook weleens in het leven gaan, zolang er geen rimpeling in je leven te vinden is, gaat het allemaal best goed, je leeft je rustige leven van alledag, maar zodra er een wind opsteekt, dan kan het gebeuren dat je dusdanig reageert, dat je jezelf niet meer terug kent. Alle rust en alle vertrouwen die je dácht te bezitten, kunnen je dan weleens zomaar uit de handen glippen.

De bijbel vertelt ons het verhaal van de storm op het meer. Deze keer is de Here Jezus niet bij de discipelen aan boord, maar als zij zich midden op dat water bevinden komt Hij daar ineens, zomaar over de golven naar het schip toewandelen. In eerste instantie schrikken de discipelen en denken dat het een spook is, maar dan roept de Here Jezus hen toe dat ze niet bang hoeven te zijn, dat Hij het is. En dan vervolgens staat er in ***Matth.14:28-32:*** *'Petrus antwoordde Hem en zeide: Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water. En Hij zeide: Kom! En Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus. Maar toen hij zag op de wind, werd hij bevreesd en begon te zinken en hij schreeuwde: Here, red mij! Terstond stak Jezus hem de hand toe en greep hem en zeide tot hem: Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?'*

Nu moet je je eens bedenken dat deze discipelen dag in dag uit met de Here Jezus op stap waren, en dan zitten ze in een storm en plotseling herkennen ze Hem niet meer, inplaats dat ze blij zijn met Zijn komst, worden ze bang, ze denken dat het een spook is, ze verstaan ook Zijn stem niet meer, want als Jezus zegt dat Hijzelf het is, vraagt Petrus :"Here áls Gij het zijt...". Hij herkent de stem van Zijn Meester niet eens. De Here Jezus zegt dan dat hij rustig naar Hem toe kan komen, waarop Petrus uitstapt en inderdaad enkele stappen over dat water doet. Maar dan ziet hij weer op de wind en begint te zinken.

Petrus, die stoere Petrus, die de Here Jezus van alles beloofde, hij zou wel voor Hem opkomen, hij zou wel.....! Diezelfde Petrus herkent zijn eigen Meester niet, hij is angstig, hij twijfelt, en ik denk dat als je Petrus voordat hij de boot instapte, verteld zou hebben dat hij in de storm angstig zou worden, hij het nooit geloofd zou hebben. Net zoals hij wat later, niet geloofde dat hij óóit de Here Jezus zou verloochenen. Twee gebeurtenissen waarin Petrus zichzelf niet herkent..... hoe zit dat met ons? Als wij in de problemen komen, als het in óns leven gaat stormen? Zijn wij dan nog wel zo stoer en vastberaden als we gedacht hadden? En zien wij dan nog wél de Here Jezus? Verstaan wij dan wél Zijn stem? Of is het gebulder van de storm te hard?

Weet je, heel vaak gebeurt het dat mensen pas in de nood van hun leven, ernst maken en daadwerkelijk de Here gaan zoeken, maar het gevaar is groot dat je Hem niet herkent, omdat je Hem niet ként, dat je Hem niet verstaat, omdat je nooit de tijd hebt genomen om te lúísteren.....je kunt pas iemand "horen" in de stilte.....je kunt hem pas "verstaan" als het rustig is.....dáár kunnen wij Hem leren kennen, in de stilte, in de rust van ons leven, dáár is het zaak om de tijd voor Hem te nemen, om te luisteren inplaats van te spreken, ja, om tijd met Hem door te brengen, en om gemeenschap met Hem te hebben. Níét in de hectiek van de problemen, het kabaal van de storm.....

In het voorwoord heb ik geschreven dat dit boekje is bedoeld om een stukje ondersteuning te geven in het bouwen van onze relatie met de Here God. Als we nu het woord "relatie" eens bekijken, dan betekent dat woord: *duurzame liefdesverhouding*, en als je het woord "duurzaam" opzoekt dan betekent dat: *bestemd om lang te bestaan, blijvend.*

Als wij dus zeggen een "relatie" met de Here God te willen bouwen, dan wil dat zeggen dat we een liefdesverhouding zouden willen hebben met Hem, die voorbestemd is om lang te bestaan, een blijvende liefde. Op zich is dat erg mooi, zo willen we het ook graag, toch?

Nou, vervolgens ga ik dan nadenken over die liefdesverhouding, hoe zou je willen dat iemand, die zegt van jou te houden, met je om zou gaan, en hoe is de realiteit van ons leven als het gaat om onze (liefdes)relatie met de Here God? De Here God zelf geeft ons het grootste voorbeeld, Zijn liefde voor ons is namelijk allesoverheersend, Hij houdt zóveel van ons dat het Hem álles mocht kosten. Hij is enorm betrokken bij ons, Hij weet ook alles van ons, de bijbel zegt dat Zijn oog op ons rust, altijd. We mogen onze wensen bij Hem bekend maken en we mogen op elk moment van de dag of de nacht bij Hem komen en met Hem spreken, Hij heeft altijd tijd voor ons, Hij zorgt voor ons, Hij zegent ons, Hij is altijd bezig om ons te helpen en om onze wensen, daar waar Hij het wenselijk acht, te vervullen. Zijn aandacht is voor een ieder van ons absoluut persoonsgericht, secuur, oplettend, wijs en liefdevol..... Maar hoe is onze houding ten opzichte van Hém? Is ons oog ook voortdurend op Hém gericht? Zijn wij in staat om Zijn wensen te horen wanneer Hij ze ons bekend wil maken? Is onze aandacht onverdeeld voor Hem, secuur en oplettend, liefdevol? Mag Hij Zijn wensen aan ons bekend maken en zetten we ons in om Zijn wensen te vervullen? óók als het ons iets kost?

Weet je, dit is iets om eens even bij stil te staan.

Opdracht:

Schrijf hier wat dingen op waarvan jij denkt dat de Here God ze graag van je zou zien. Het kunnen dingen zijn die je in Zijn woord hebt gelezen, het kunnen dingen zijn die je in de samenkomst hebt gehoord, maar het kunnen ook dingen zijn die je gewoon voelt in je hart. Wordt er eens stil over en probeer het eens.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Als je nu kijkt naar wat je hebt opgeschreven, zijn daar dan dingen bij die je al weg kunt strepen omdat je die al doet/deed voor Hem? Dat is iets om blij mee te zijn hoor, ook al is het nog maar een enkel dingetje, Vader God is daar ook blij mee. Maar houd die andere dingen eens apart en laat ze in je hart bezinken, kijk er goed naar en maak dan een keuze. Kies ervoor om de liefde voor de Here God om te zetten in daden.....óf laat alles bij het oude.....dat is ook een keuze die je kunt maken, het is aan jou. Maar wees je er bewust van dát je altijd een keuze maakt, want ook niet kiezen is al een keuze op zich.....!

"Ik ben getrouwd, maar mijn partner houdt er ook nog andere liefdes op na, de ene keer brengt hij/zij tijd door met de ene, de andere keer met zijn/haar andere liefde. Oh, ik vind het niet erg hoor, ik geef er eigenlijk niets om....." Als je iemand zoiets hoort zeggen, wat voor conclusie moet je daar dan uit trekken? Ik denk dat er twee mogelijkheden zijn, óf deze persoon houdt niet écht van zijn/haar partner, óf hij/zij probeert zich tegenover de buitenwereld groot te houden. Als je van iemand houdt dan vind je het niet leuk als je geliefde er andere liefdes op na houdt, dan wil je graag dat hij/zij van jóú houdt. Natuurlijk mag je daarbij best vriendelijk zijn tegen anderen, maar een liefdesrelatie met een ander hebben is totaal uitgesloten!

God denkt daar precies zo over, Hij houdt van ons en Hij wil Zijn liefde voor ons heel graag tonen, ja het is zelfs zo dat Hij jaloers is als wij er andere minnaars op na houden. Hij wil ons helemaal voor Zichzelf hebben. Dat kunnen we lezen in Zijn woord. Als je er trouwens nog eens over nadenkt, dan is het toch eigenlijk zo dat wanneer je een relatie met iemand wilt aangaan, je dan eerst moet zorgen dat je oude relatie echt helemaal over is? Tegenwoordig is het al bijna geaccepteerd dat mensen "vreemdgaan", er wordt niet écht meer van opgekeken. Wij als christenen hebben daar natuurlijk wel bezwaren tegen en al die soaps die op de televisie komen, waar bedrog en overspel wel normaal lijken te zijn, die bekijken we niet omdat dat niet strookt met onze overtuiging. Dat is trouwens een goede zaak hoor, om deze dingen niet te bekijken. Alleen is het wel jammer dat we soms niet in de gaten hebben dat we in onze relatie met de Here God, óók wel overspel plegen.

Er kunnen in ons leven dingen zijn waar we met hart en ziel van houden, en nu heb ik het niet over verslavingen ofzo, want hoewel je daaraan vast zit, is het niet iets waar je echt blij mee bent of van houdt. Dat zijn dingen waar mensen juist graag vanaf willen maar het in eigen kracht niet kunnen en daar hulp en/of bevrijding voor nodig hebben. Waar ik over spreek zijn die dingen waar je je hart aan verpand hebt. Een voorbeeldje? Daar moet ik even over denken.....nou, neem simpelweg een hobby, je houdt ervan om antiek te verzamelen, het begint met een kleinigheidje, maar van lieverlee ga je meer en meer op zoek naar nieuwe stukjes antiek. Je zoekt op het internet, je gaat veilingen af, en er gaat steeds meer tijd inzitten. Het antiek zelf vind je prachtig en je raakt er zó aan gehecht dat je er geen stukje meer van kunt missen. Je staat ermee op en je gaat ermee naar bed en het vervult je denken totaal. Het klinkt best onschuldig, en verder ga je heus nog wel naar de kerk dus wat is daar nou verkeerd aan? Het kan ook een sport zijn waar je helemaal idolaat van bent en waar je al je tijd in steekt, of fitness waar je ooit mee begint en er steeds meer tijd in stopt en waar je uiteindelijk meer en meer resultaat van wilt zien. Het gaat je totaal vervullen en bezitten.

God wil ons hart bezitten, en dan lees je in ***Matth.6:21:*** *'Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. en een stukje verder in ditzelfde hoofdstuk vers 24: Niemand kan twee heren dienen, want hij zal de ene haten en de andere liefhebben, óf zich aan de ene hechten en de andere minachten; gij kunt niet God dienen én de mammon.'* Als er dingen in ons leven zijn waar we zó aan verknocht zijn dat we er helemaal vol van zijn, dan blijft er voor de liefde voor de Here God geen plaats over.

In de eerste Psalm die in de bijbel staat wordt er geschreven over het feit dat we Gods woord moeten overpeinzen bij dag en bij nacht. Dat houdt gewoon in dat dát het belangrijkste is wat er in onze gedachten omgaat en ons bezighoudt. Dan kun je best leuke hobby's hebben of aan sport doen, zolang het je maar niet beheerst, want in dat geval is God niet meer de grootste liefde in ons leven en houden wij er andere liefdes op na. Het is soms goed om weer eens te kijken in ons leven, om een onderzoek in te stellen naar de inhoud van ons hart, voor wat of voor wie is mijn liefde? Waarmee is mijn hart ge- en ver- vuld?

Wanneer je een vertrouwelijke en intieme relatie hebt met iemand, wanneer je je aan iemand hebt verbonden, dan zal dat in veel gevallen ertoe leiden dat er ook kinderen geboren worden uit die relatie. Ook onze relatie met de Here God wordt geacht vruchtbaar te zijn, we mogen geestelijk nageslacht voortbrengen..... tenminste.....dat is wel de bedoeling, maar daarvoor is het wel noodzakelijk om samen één te zijn.

Één van de dingen die in de brieven aan de gemeenten in Openbaring wordt genoemd, is het feit dat de mensen te Laodicea lauw geworden waren. God spreekt daar Zijn afschuw over uit. Hij zegt: *'Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit Mijn mond spuwen.'* ***Openbaring 3:15-16.***

Lauwheid is juist vandaag de dag een populaire temperatuur onder de christenen. Want lauwheid geeft je de mogelijkheid om én een beetje bij de wereld, én een beetje bij God te horen. Bij geen van tweën val je dan écht door de mand..... hoewel je dan eigenlijk óók niet echt bij één van de twee hoort. Oh, we hebben er wel verontschuldigingen voor, bijv. dat de bijbel zegt dat je soms een mijl met iemand moet meegaan? Of je wilt laten zien dat jij bereid bent om je in die ander en zijn wereld in te leven zodat je later hem of haar dan kunt confronteren met het evangelie...? Alleen bestaat er een reëel gevaar dat dát moment eigenlijk nooit komt, want men kent dan jouw "wereldse" kant en hóé moeilijk is het dan om te bekennen dat je christen bent? Totaal ongeloofwaardig toch?

In Leviticus geeft de Here God al regels aan het volk, die ook wij ons ter harte mogen ja, zelfs móéten nemen. Er staat in ***Lev.19-19:*** *'Mijn inzettingen zult gij bewaren, gij zult van uw vee niet twee verschillende soorten laten paren, uw akker zult gij niet met tweeërlei zaad bezaaien, en een kleed uit tweeërlei stof vervaardigd, zult gij niet dragen.'*

Als je twee verschillende diersoorten laat paren, dan is gegarandeerd het jong van deze twee dieren, onvruchtbaar. Met andere woorden, daar houdt het op, daar komt geen nieuw leven meer uit voort. ***Jakobus 1:14-15:*** '*Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de verlokking zijner eigen begeerte. Daarna als die begeerte bevrucht is, baart zij zonde; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort...'* Nou, duidelijker kan het al niet, toch? Als je twee verschillende soorten zaad zaait, dan wil dat in ons geval zeggen, het zaad van God en het zaad van de duivel, het zaad van de duivel is "onkruid" en als je een tuin hebt, dan weet je dat het onkruid véél sneller groeit dan het goede zaad, en dat je het wel tijdelijk weg kunt halen, maar dat het altijd weer de kop op steekt. Dát is al zo bij "ongewenst" onkruid, maar hier gaat het over "gewenst" onkruid, gezááid onkruid, dat overwoekert en verstikt gegarandeerd het goede zaad! En dan nog dat kleed, als je nog maar weer Openbaring erbij haalt, dan lees je daar over witte klederen, diegene die overwint wordt bekleed met witte klederen, en dan staat er in ***Lucas 5:36:*** '*Niemand scheurt een lap van een nieuw kledingstuk af om die op een oud kledingstuk te zetten. Anders zal hij niet alleen het nieuwe scheuren, maar de lap van het nieuwe zal ook niet passen bij het oude.'* Je kunt niet een mooi nieuw gewaad van de Here krijgen (tot bekering komen) en het dan vervolgens kapot scheuren om te proberen het één te maken met het oude.

Jacobus 4:4-5: '*Overspeligen, weet gij niet, dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend van de wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God. Of meent gij, dat het schriftwoord zonder reden zegt: De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloersheid?'*

Als je op een gegeven moment ervoor kiest om je leven totaal over te geven aan God en om met Hem verder te willen leven, dan ontstaat daar een relatie, en God wil niets liever dan die relatie met jou uitbouwen tot iets prachtigs. Hij belooft jou eeuwige trouw, en Hij zal zich daar ook zéker aan houden.....maar wij mensen worden vaak aan alle kanten verleid en hebben het vaak moeilijk om juiste keuzes te maken en juiste beslissingen te nemen, en dan kán het best zo zijn dat we toch bezig zijn om in sommige opzichten een vriend van de wereld te willen zijn, en ik heb het daar al eerder over gehad, hoe dat heel sluipend met kleine dingen begint en dan steeds verder gaat, en in bovenstaand stukje staat ook heel duidelijk dat je dan metterdaad een vijand van God wordt. En dit is iets wat God zeer ernstig neemt en een stukje verderop in ditzelfde hoofdstuk van Jacobus daar staat in vers: ***8b-10:*** '*Reinigt uw handen, zondaars, en zuivert uw harten, gij, die innerlijk verdeeld zijt. Beseft uw ellende, treurt en weent;*

uw gelach moet veranderen in treurigheid, en uw vreugde in neerslachtigheid. Vernedert u voor de Here, en Hij zal u verhogen.'

Weet je, dit is een duidelijke vermaning, en ik moet zeggen, tegenwoordig wordt het heel vaak nogal gemakkelijk voorgesteld, och, heb je gezondigd? nou, de Here Jezus heeft voor al onze zonden betaald en Hij zal onze zonden wel weer vergeven hoor, en soms wordt er zelfs gezegd, nou Hij héeft het al vergeven, Hij héeft allang voor ons betaald. Dus met andere woorden, je moet het niet zo ernstig nemen..... Laat ik je vandaag zeggen dat we het wel dégelijk ernstig moeten nemen! Natúúrlijk heeft de Here Jezus voor onze zonden betaald, en dát geeft óns de mogelijkheid om onze fouten, die we nou eenmaal maken, toch telkens weer bij Hem te mogen brengen, en dan mogen we van Hem ook telkens weer vergeving ontvangen, telkens weer mogen we opnieuw beginnen. Maar als we écht van Hem houden, Hem écht liefhebben, dan zal het nóóit zo zijn dat we zeggen, och nou ja, jammer dan, nee, dan hebben we écht berouw van wat we verkeerd gedaan hebben en dan zal het zo zijn zoals het in dit tweede stukje staat, dat we onze ellende beséffen, dat we treuren en wenen omdat we Hem verdriet hebben gedaan.

Als je van iemand houdt, dan doe je die persoon geen verdriet en áls je het al een keer ongewild zou doen, dan heb je daar heel veel spijt van. Écht berouw omdat je je allerliefste pijn gedaan hebt. En dát te beseffen, dat brengt verandering in je leven, in je denken, in je doen.....in je hart..

Opdracht:

Ik zou je willen vragen om eens heel ernstig en stil te worden en om in die stilte een kijkje te nemen in je eigen hart, in je eigen leven, en erover na te denken in welk opzicht jij wellicht de Here God verdriet doet, of hebt gedaan. Wees eerlijk en noem de dingen bij naam, het ruimt je hart op en brengt een stuk bevrijding in je denken en voelen. Als je het durft, schrijf het dan op want wanneer je de dingen in het verborgene van je hart laat voortbestaan kan het woekeren in je leven, maar zodra je het aan het licht brengt heeft de duisternis er geen vat meer op. Doe het voor jezelf en doe het voor Vader God.

Maak schoon schip, zuiver je hart, precies zoals het beschreven staat in Gods woord, doe het biddend.

"Kind, heb je er wel énig idee van hóéveel Ik van je houd? Weet je eigenlijk wel dat jij voortdurend in Mijn gedachten bent? Dat Mijn oog 24 uur per dag op jou rust? Dat er níéts, maar dan ook wérkelijk níéts is dat aan Mijn blik ontsnapt? Niet één seconde van de dag of de nacht gaat ongemerkt aan Mij voorbij. Ik ken je door en door, Ik weet wat je doet, wat je denkt, wat je wensen en verlangens zijn. Ik weet waarmee jij je dagen vult, waarmee je bezig bent, wat je plannen voor de toekomst zijn. Ik weet waar je verdriet om hebt, Ik weet

van de pijn die je hebt, Ik ken je angsten en je twijfels, maar ook je blijdschap en je liefde voor Mij. Ik wéét écht álles. Heus, er is niets dat voor Mij verborgen blijft. Ik houd zó verschrikkelijk veel van je, en Ik heb maar één grote, allesoverheersende wens waar het jou aangaat, namelijk, dat het jou in álle dingen welgaat en dat Ik jou heel persoonlijk mag koesteren in Mijn armen. Dat Ik jou warm mag maken en dat Ik jou mag zegenen, op élk terrein van jouw leven. Maar om dat te kúnnen doen, is het nodig dat je hier, heel dicht bij Mij bent, dat je in Mijn ogen kunt lezen hoe Ik over je denk, en dat je Mijn handen kunt vóélen die jou willen koesteren en verwarmen. Iedere keer dat Ik jou mag ontmoeten zal Ik zeggen:"Wat heerlijk dat je gekomen bent!"

Wat een rijkdom om een kind van deze Vader te mogen zijn hè? Laat deze woorden, die speciaal voor jou zijn, tot je doordringen, laat de liefde die er zo in doorklinkt, jouw hart raken en koester jezelf hierin. Tegelijk zou ik je willen vragen wat hierop jouw antwoord is?

Opdracht:

Kun jij een liefdesboodschap aan Vader God terugschrijven? Je mag deze hele bladzijde ervoor gebruiken. Vang je gevoelens in woorden en maak ze zichtbaar. Zichtbaar voor God en voor jezelf, maak net als David dat altijd deed een mooie Psalm, het voelt goed om te beschrijven wat je voelt en denkt, laat het er maar uitkomen gewoon in jouw eigen woorden. Korte zinnetjes, een heel verhaal of alleen enkele trefwoorden, het maakt niet uit, zolang het maar uit je hart komt.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. volwassenheid

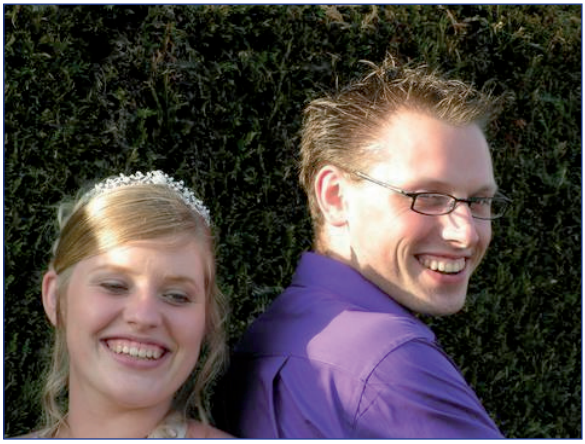

Romeinen 8:19: *'Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.'*

Er was een tijdje terug iemand die zich afvroeg wanneer je nou een "volwassen" christen bent. Waaraan kun je dan afmeten of je al volwassen genoeg bent? Tja, eigenlijk is het best lastig om hier een pasklaar antwoord opte geven maar er zijn wel een paar dingen die enigszins helderheid hierin kunnen geven.Ten eerste dat er staat in ***Romeinen 8:19:*** *'Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.'* en ten tweede dat er een stukje terug staat: ***Romeinen 8:14:*** *'Want allen die door de Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods.'*

Hier wordt gesproken over "volwassenen". Dat kunnen we dus worden wanneer we ons laten leiden door de Heilige Geest, wanneer we acht slaan op Zijn woorden, op de dingen die Hij ons laat voelen of merken. Door te luisteren wanneer we terechtgewezen worden en ook aan onszelf werken om dingen te veranderen. Als je kijkt in de natuurlijke wereld dan is het zo dat je met 18 jaar tegenwoordig volwassen bent. En wat is dan volwassen zijn? Dat ben je wanneer je beseft dat je verantwoordelijk dient te zijn voor jezelf! Dat je verantwoording draagt voor je daden, voor de woorden die je spreekt, voor de keuzes die je maakt en dat de gevolgen en consequenties ook voor jou zijn.

Ik denk dat er nog teveel kinderen zijn, mensen die zich altijd verschuilen achter excuses wanneer er iets fout gaat. Dan ligt het aan andere mensen of aan omstandigheden, maar nooit aan zichzelf. Op zo'n manier blijf je een kind, want dat is wat een kind doet, terwijl het juist zo moet zijn dat we van alle dingen willen leren, dat

we de keuze maken om ons te láten leiden door Gods Geest, dat we open zijn zodat we Zijn stem kunnen horen en verstaan en op die manier aan onszelf werken. Natuurlijk kun je niet zeggen dat je van de ene op de andere dag ineens een perfecte volwassene bent geworden want ik denk dat we tot aan onze laatste ademtocht nog steeds zullen leren, maar dat neemt niet weg dat we dat op een goede en volwassen manier mogen doen door met eerlijke ogen naar onszelf te kijken en met eerlijke oren naar onszelf te luisteren.

Wanneer je 18 jaar bent dan mag je kiezen, dan heb je kiesrecht, en je mag dan ook zelf je handtekening zetten onder allerlei documenten en overeenkomsten. Ja, wij moeten zelfs onze eigen handtekening zetten onder alles wat we doen, zodat men ook bij óns kan reclameren wanneer dat nodig is en we niet zullen doorverwijzen naar een "ander".

We hebben de mogelijkheid en het recht om te kiezen "zonen Gods" te worden, ik denk dat niet alleen de schepping met reikhalzend verlangen uitziet naar het openbaar worden van die zonen Gods, maar dat de Here God zelf óók met reikhalzend verlangen uitziet naar die groei naar volwassenheid, zodat we een verschil kunnen maken in de wereld, zodat we mensen aan Zijn voeten kunnen brengen en zodat we Zijn liefde kunnen uitdragen naar een mensheid in nood en in ellende.

Ik hoorde ooit een verhaaltje van mijn vader (hij had het ook weer ergens gehoord of gelezen), en de precieze details weet ik ook niet meer, maar de strekking van het verhaal wel en daar gaat het om natuurlijk.

Er was eens een boeren echtpaar, ergens heel vroeger. De man liep op een dag over het land en raapte iets van de grond. Het was een klein spiegeltje en toen de man in dat spiegeltje keek, was hij totaal verbaasd, terwijl hij erin keek mompelde hij wat, hij kon zijn ogen niet geloven, want het was het gezicht van zijn overleden vader dat hem aankeek vanaf dat spiegeltje. Hij keek, en keek, en keek nog eens, hij kon er geen genoeg van krijgen. Zijn vrouw zag vanuit het raam dat haar man iets in zijn handen had waar hij blijkbaar gefascineerd naar bleef kijken en vroeg zich af wát er dan toch wel zo bijzonder was. Haar man kwam thuis en was nog totaal onder de indruk van wat hij gezien had, maar hield het voor zichzelf, hij sprak er niet over met zijn vrouw en zij vroeg er niet naar. Maar toen haar man naar bed was, sloop ze naar beneden, ze voelde in zijn jaszak om erachter te komen wat er nou toch wel voor wonderlijks in zat. Ze haalde het spiegeltje eruit, keek erin en zei minachtend: "zie je wel, net wat ik dacht, een andere vrouw en nog wel zo'n lelijke ook".

Ik vond dat zo'n grappig verhaal, maar er zit toch ook wel weer een les in om te leren. Want wij mensen, hebben ook wel regelmatig de neiging om op deze manier op dingen te reageren. Ten eerste uiteraard door gebrek aan kennis, want als deze mensen hadden geweten wat een spiegel was, dan hadden ze begrepen dat ze hun eigen beeld in dat spiegeltje hadden gezien. Ten tweede door gebrek aan zélfkennis, want dan hadden ze zichzelf kunnen herkennen.

Misschien herken je het volgende wel, je hebt kinderen en op een dag herken je in één van je kinderen een minder positieve eigenschap. Je vraagt je af, hóé komt je kind eraan. Vervolgens bedenk je dat in jouw familie óók dit gedrag voorkomt, je vader had óók van deze trekjes en daarom heeft jouw kind het ook. "Het zit in de familie". Je had er vroeger bij je vader al een hekel aan en nu je het opnieuw in je kind tegenkomt erger je je er opnieuw verschrikkelijk aan. Maar je hebt niet in de gaten dat jij precies diezelfde nare eigenschap bezit, waar je je in die ander zo aan ergert. Want onbewust is dat nou juist de oorzaak waaróm je je eraan ergert. Maar als je naar je kind kijkt, zie je níét jezelf, maar je vader!

Er wordt ons vaak ongemerkt een spiegel voorgehouden, ongewild maar toch..... en het frappante is dat het gros van de mensen, áltijd de weerspiegeling van een ánder zien, nooit zichzelf. Ik denk aan het verhaal van David, hoe hij op zulke slinkse wijze tot Batseba was gekomen, hoe hij er later voor gezorgd had dat haar man naar het front gestuurd werd, waarvan het bij voorbaat al vaststond dat deze man zou sneuvelen, zodat David deze vrouw tot de zijne kon maken, dan is dat erg. Maar dan zendt God de profeet Natan, en deze Natan vertelt David een gelijkenis, je zou kunnen zeggen dat hij via een omweg een hint probeert te geven aan David, maar David pikt dat niet op. Hij hoort het verhaal van Natan aan, hoe een rijk man, die veel vee had, het enige lam van een arme man neemt om voor zijn gasten te slachten. Dan reageert David op dit verhaal en zegt in ***2 Sam.12:5:*** *'Toen ontbrandde de toorn van David zeer tegen die man en hij zeide tot Natan: Zo waar de Here leeft: de man die dit gedaan heeft, is een kind des doods.'*

Wonderlijk, David had een grote fout gemaakt, een geweldige misstap begaan, hij had iets gedaan dat "kwaad was in de ogen des Heren". Maar schijnbaar had hij zichzelf wijs gemaakt dat het allemaal niet zo erg was, hij probeert de dood van Uria (de man van Batseba) ook met een onverschillig air weg te wuiven, zo laat hij zijn bode vertellen dat het allemaal niet zo erg is, want och, dan valt de ene door het zwaard en dan de andere, met andere woorden, dit kan nou eenmaal gebeuren. En als dan die profeet komt en deze gelijkenis vertelt, houdt hij David in principe óók een spiegel voor, maar wat ziet David? Niet zichzelf, die ándere man, díé mag

zijn straf niet ontlopen. Dan zegt Natan in ***vers 7:*** *'Gij zijt die man!'* Oeps..... dat is hard, verder spreekt Natan woorden in opdracht van God tot David en dán gaan zijn ogen pas open en ziet hij zichzelf op een onaangename manier, hij schrikt er enorm van. Hij belijdt ook onmiddellijk zijn zonde en daarop zegt Natan dat de Here hem vergeven heeft en dat hij niet hoeft te sterven. Maar de gevolgen hiervan zijn nochtans verschrikkelijk. David en Batseba (die overigens door Natan, in opdracht van God, steeds wordt benoemd als "de vrouw van Uria", wat nog een extra schrijnend tintje aan deze geschiedenis geeft), krijgen een zoon en deze zoon wordt door God met een ziekte geslagen en sterft na zeven dagen. Al deze zeven dagen heeft David gevast en gebeden in de hoop dat God hem genadig zou zijn en toch de jongen zou sparen, maar het mocht niet baten, de jongen stierf, precies zoals God, door Natan heen al tot David gesproken had. Wat hier gebeurt, is nog steeds actueel. Doordat David had toegegeven aan zijn eigen (zondige) verlangens, is hij in een valstrik van de duivel terechtgekomen.

In Hosea roept God het uit en zegt: *'Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis.'* Deze woorden zijn ook op ons van toepassing, ook wij gaan te gronde als wij een gebrek aan kennis hebben, en dan vooral "zélf-kennis"! Wanneer wij weigeren om onszelf daadwerkelijk te "zien" dan gaat het mis. Wij hebben het nodig om onszelf te zien in de spiegel die (soms onbarmhartig) vertelt hoe wij eruit zien. Het kan soms pijn doen maar het helpt je ook weer een stapje verder in de groei naar volwassenheid.

Opdracht 1:

Lees eens het hele verhaal van David en Batseba in *2 Samuël 11 het gehele hoofdstuk en 12:1-25*. Door dit te lezeen krijg je een beetje inzicht in de geschiedenis waardoor je misschien wat beter begrijpt hoe e.e.a. In elkaar zit.

Wanneer je dit gedeelte gelezen hebt en gezien hebt hoe het allemaal is gegaan, wil ik je nog een tweede opdrachtje geven die hoofdzakelijk bedoeld is om inzicht in je eigen handel en wandel te krijgen.

Opdracht 2:

Ga nog eens opnieuw praten met mensen die heel dicht bij je staan, mensen die je lief zijn, mensen die eerlijk tegen je durven te zijn maar het moeten wel

mensen zijn die je ook echt kunt en durft te vertrouwen zoals bijv: je man/vrouw, kinderen, ouders, familie, goede vrienden, of misschien een oudste of voorganger, en vraag hen eens of ze jou eerlijk willen vertellen waar ze moeite mee hebben in jouw gedrag. Wees open en luister alleen maar zónder dat je er iets op terug zegt. Registreer wat zij je vertellen en schrijf dat hier op.

Ik zou nu van je willen vragen om met een open en oprecht hart te kijken naar datgene wat je hebt opgeschreven en om je daarbij te realiseren dat het dingen zijn waarmee jij (en niemand anders) die ander verdriet doet of irriteert. Probeer

geen excuses te bedenken voor je gedrag want dan zou je al snel kunnen vervallen in een slachtofferrol. "Ja, ik doe zo omdat hij……" of "ik wilde wel anders hoor, maar het is zijn/haar eigen schuld dat ik zo reageer want……." of misschien het volgende "ik heb vroeger óók niet veel aandacht gehad en dat is de reden dat ik……." Nee, het is niet goed om op zulk een wijze jouw gedrag of uitspraken te rechtvaardigen. Ik zal uitleggen wat hier zo verkeerd aan is.

Wanneer de dingen die jij doet of zegt een oorzaak vinden in het gedrag van anderen dan wil dat zeggen dat het eigenlijk hún schuld is. Op die manier ben jij dus slachtoffer van de omstandigheden en kun je er niets aan doen, maar hoef je er tegelijkertijd ook eigenlijk niets aan te veranderen want het is toch die ánder die dan moet veranderen? De reden dat ik je heb gevraagd om alleen te luisteren naar je geliefden en er geen weerwoord op te geven is omdat het belangrijk is dat je gaat zien dat jij "dader" bent. Dit klinkt heel zwaar, maar het houdt in dat je gewoon verantwoording moet nemen voor jouw daden en eraan moet gaan werken om ze te veranderen. Hiervoor is het nodig om jezelf te gaan leren zien zoals anderen jou zien en dat is niet altijd even prettig, maar wel noodzakelijk om volwassen te worden. Bespreek deze dingen eens met Vader God en vraag hem jou te helpen om dingen te veranderen waar dat nodig is.

Nu wil ik hier toch nog wel iets aan toevoegen. Ik ben mij ervan bewust dat er in het leven van mensen dingen kunnen gebeuren die er wel degelijk voor kunnen zorgen dat je "slachtoffer" wordt! Ik ben mij er ook van bewust dat je huidige gedrag dan beïnvloed kan worden door hetgeen er in het verleden is gebeurd. Het is ook heel begrijpelijk dat zoiets dan gebeurt maar het hoeft niet zo te blijven. Wonden uit het verleden hoeven niet voor altijd een pijnlijke plek te blijven, de Here God wil er Zijn heling en Zijn genezing in geven. In het volgende stukje gaan we hier eens naar kijken.

Psalm 147:3: *'Hij geneest de verbrokenen van hart en verbindt hun wonden.'*

Dit woord kwam daar in mijn gedachten en terwijl ik dit zo overdacht kwam er tegelijk een vraag in mij op die ik ook meteen gesteld heb aan de Here God: waarom geneest U het hart en verbindt de wonden? Waarom geneest U die wonden dan ook niet meteen?

Het was echt een vraag die mij op dat moment bezighield. Wel, inmiddels waren de andere mensen ook aanwezig en we gingen naar de gebedsruimte. Ter-

wijl we begonnen te bidden kwamen er zo meer gedachten over dit bijbelwoord, en ik vond het eigenlijk zo mooi.

Als je dit woord betrekt op het lichamelijke, dan is het zo dat het hart ervoor dient om het bloed in het lichaam rond te pompen. Wanneer dat hart dus "gebroken" zou zijn, "kapot" zeg maar, dan kan het zijn functie niet uitoefenen, geen bloed rondpompen, en dan gaat het lichaam dood. Geestelijk gezien vind ik dat een mooi beeld, God weet hoe belangrijk het hart van de mens is, kijk bijv. maar wat daarover in de Spreuken gezegd wordt: ***Spreuken 4:23:*** *'Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen des levens'.* Nu geeft de bijbel dus aan dat God een kapot hart, een hart dat niet meer werkt, heel maakt, in orde maakt, ervoor zorgt dat het zijn functie weer kan uitoefenen. Het bloed (van de Here Jezus) rondpompen in ons leven opdat we niet dood gaan maar leven! Maar nu die wonden nog hè?

Weet je, heel veel mensen hebben in hun leven verwondingen opgedaan. Verwondingen die allerlei oorzaken kunnen hebben. Maar als je op dit punt ook eerst eens kijkt naar hoe dat lichamelijk gaat, dan is het zo dat wonden altijd pijn doen. Een pijn die verzacht kan worden wanneer we hem verbinden zodat niemand er meer direct aan kan raken, en zodat het lichaam de tijd krijgt om van binnenuit te helen. Maar het is júíst dat rondpompende bloed, dat "leven" in ons, dat ervoor zorgt dat zo'n wond gaat genezen, en de pijn is een teken dat er leven in ons is. Doch iedere verwonding heeft zijn tijd nodig óm te helen. Sommige wonden zijn zo diep dat ze echt een hele poos met rust gelaten moeten worden willen ze volledig kunnen herstellen. En dan zijn er ook nog de littekens.

Nu moet ik denken aan mijn eigen "verwonding" van een paar jaar terug. De beet van een hond in mijn hand. Wat héb ik daar een pijn aan gehad. Wekenlang heb ik er niet van kunnen slapen en 2 keer heb ik er een periode voor in het ziekenhuis gelegen. Ik heb geschreven over die verwondingen die door de Here God verbonden worden en waarvoor we de tijd mogen nemen om ze te laten genezen en dan zie ik daarin ook weer zoiets bijzonders. Toen ik direct na het ongeval bij de dokter kwam heeft deze de wond dichtgeplakt en me naar huis gestuurd. Echter, doordat het een beet van een dier was, en deze altijd veel bacteriën in de bek hebben, was er al allerlei vuil in de wond gekomen en sloeg de infectie, die er meteen al was, naar binnen. Mijn hele hand was rood, heet en dik en toen ik ermee bij de huisartsenpost kwam lag ik binnen het half uur op de operatietafel, want dit was dusdanig ernstig dat het mij m'n hand, m'n arm of zelfs mijn leven had kunnen kosten als er niets aan gedaan zou worden. Tot twee keer toe heb ik er een aantal dagen voor in het

ziekenhuis gelegen en wekenlang moest de wond, die door de chirurg opnieuw (én zelfs groter) opengemaakt was, open blijven opdat het vuil uit de wond naar buiten kon. Meerdere malen per dag werd de wond opnieuw verbonden en bewust opengehouden om het vuil de kans te geven naar buiten te komen. Pas toen na weken het vuil eruit leek te zijn mocht de wond zich sluiten. Dit gebeurde door een andere manier van verbinden. Om het open te houden werd nat en vet verband gebruikt, en om hem te laten sluiten werd droog verband aangelegd. Maar uiteindelijk is het mooi geheeld en zie je alleen nog maar twee hele lichte lijntjes waar de chirurg het opengesneden heeft. Toch is het zo dat ik op bepaalde momenten nog dat litteken voel trekken. Als ik mijn hand veel gebruikt heb, of als er af en toe wat weersveranderingen zijn ofzo. maar de pijn is er nu wel uit. Wanneer ik dus nu mijn hand voel, dan word ik eraan herinnerd dat ik dat ongelukje heb gehad, maar tegelijk ben ik dankbaar dat de pijn nu uit de hand weg is en ik hem weer kan gebruiken.

Hierin zie je ook weer zo enorm de grootheid van de Here God terug wanneer het gaat om ons geestelijk leven. God weet op welke manier onze wonden verbonden moeten worden en in ons leven gebeurt het ook dat er vuil mee naar binnen kan komen wanneer wij verwond raken. Boosheid, wrok, bitterheid, haat, en zo is er nog veel meer. Het is belangrijk dat wij dat eerst uit ons leven laten verdwijnen opdat dit gif niet naar binnen kan slaan en ons vanbinnen zou kunnen verwoesten. Het is soms erg moeilijk om dit kwijt te raken, want er kunnen dingen zijn die zó diep in je leven ingrijpen dat het welhaast onmogelijk lijkt er ooit overheen te komen en de pijn die je blijft voelen kan soms ondraaglijk lijken. Toch is het dan goed om te beseffen dat de Here God alleen het beste voor ons wil en dat Hij ons wil helpen om onszelf schoon te maken en zo onze wond te reinigen opdat hij zich kan sluiten.

God verbindt met liefdevolle handen
elke wond en elke pijn,
Hij wil dat wij Zijn rust ontvangen
totdat wij genezen zijn.

Ook jijzelf kunt mee bewerken
dat jouw pijn zich helen gaat,
wanneer je doelbewust elk vuil
uit je wond naar buiten laat.

Wanneer een wond zich niet kan sluiten
is dat de liefde van de Here,
Hij zorgt dat 't vuil een uitweg heeft
en zich niet tegen je zal keren.

Genezing is een worsteling
een strijd die woedt heel diep vanbinnen,
maar mét de hulp van Vader God
kun jij ook deze strijd gaan winnen!

God wil ons duidelijk maken dat Hij in ons leven wil ingrijpen. Wanneer we zó kapot zijn gegaan of gemaakt door mensen of omstandigheden, wil Hij komen en ons hart aanraken en helen. En daarnaast wil Hij iedere wond met liefdevolle handen verbinden, hem afschermen van de buitenwereld zodat zo'n wond, wanneer hij misschien nog eens geraakt wordt, niet meer opnieuw opengehaald kan worden. Hij wil die "bron van leven" in ons herstellen, zodat die van binnenuit onze wonden kan helen. En het feit dát er staat dat God ze verbindt en niet meteen heelt, geeft al aan dat we daar de tijd ook voor mógen nemen, dat dat zelfs de bedoeling is. We hebben soms, als christen zijnde, het idee dat het niet hoort dat we een poos verdrietig zijn of dat het niet goed is als we ook weleens wat meer tijd nodig hebben om over bepaalde dingen heen te komen, maar niets is minder waar. Het is alleen wél zo dat we de Here God ook de mogelijkheid en de ruimte moeten geven om Zijn helend en vertroostend werk in ons leven te doen. Als één van mijn kinderen vroeger kwam met een verwonding, dan pakte ik ze op, vertroostte het huilende kind en verzorgde dan voorzichtig de wond door er een pleistertje op te plakken en er een kusje op te geven. Ze vertrouwden zichzelf aan mij toe en zo wil onze Vader God het ook graag met ons doen. Wij mogen onze verwondingen in Gods handen leggen en ze door Hem laten verbinden, we mogen onszelf volkomen aan Hem toevertrouwen, Hij is onze grote én wijze Heelmeester.

Eén van de dingen die hierbij een grote rol spelen en waarin wij zelf onze medewerking moeten geven, dat is vergeving. Het is soms zó moeilijk om te vergeven maar toch ook zo belangrijk en vaak is het verweven met bitterheid en wrok.

Ben je weleens vals beschuldigd? Of is het weleens voorgekomen dat je op een lelijke manier bent behandeld of zelfs mishandeld, of is het misschien zo dat je enorm je best voor iemand hebt gedaan en inplaats van dank krijg je nog een trap na? Dat zijn dingen waardoor er bitterheid in je hart kan komen.

Bitterheid is een onkruid dat, als het in ons leven terechtkomt, alles kan overwoekeren en zich breed maakt over alle terreinen van ons leven. Bitterheid is bovendien een zeer onderschat soort onkruid. Want eigenlijk is bitterheid iets wat (menselijk gezien) zijn rechtmatige plaatsje in ons leven inneemt. Want, iemand heeft jou onrecht gedaan en dáárdoor is die bitterheid gekomen, logisch toch? En om die bitterheid te laten verdwijnen moet dan die ánder maar eerst eens komen om zijn of haar excuses te maken en misschien dat dan die bitterheid zal verdwijnen. Maar zo werkt dat niet, misschien dat je op zo'n moment het zichtbare deel van dat onkruid weg kunt halen, maar die wortel woekert wel verder, op allerlei gebied.

Het overwoekert de blijdschap, de liefde, de dankbaarheid.....

De Here Jezus heeft dit allemaal óók mee moeten maken, Hij werd vals beschuldigd, Hij werd in de maling genomen (bespot), Hij heeft zó Zijn best voor ons gedaan, met álles wat in Hem was, en ook Hij kreeg een trap na.....als Ik de Here Jezus was geweest, dan zou ik zéér bitter daarover geworden zijn en echt het bijltje erbij neergegooid hebben. Maar nee, Hij was zó anders.

'En zij kwamen aan een plaats, genaamd Golgotha, dat is de zogenaamde Schedelplaats, en zij gaven Hem wijn, vermengd met gal, te drinken. En toen Hij die proefde, wilde Hij niet drinken.' ***Matth.27:33-34.*** Het is zo dat "wijn" in de bijbel, symbool staat voor het bloed van de Here Jezus, en "gal" is bitter, bitterheid. De Here Jezus weigerde pertinent om hiervan te drinken, Hij wilde geen bitterheid toelaten. Ik vind dat een mooi beeld, want zo wás het ook, óndanks alles wat men Hem had aangedaan is Hij nooit bitter erom geworden. En nog steeds, óndanks alles wat wij Hem nog zo vaak aandoen, wordt Hij er niet bitter om. Zijn liefde en blijdschap en goedheid en warmte wordt niet overwoekerd door bitterheid. Dat pure, genezende, reddende, bevrijdende bloed van de Here Jezus, werd niet vermengd met bitterheid.

Als er in ons leven, op welke wijze dan ook, bitterheid is binnengekomen, dan is het zaak om het bij de wortel aan te pakken en werkelijk met wortel en al uit ons leven uit te rukken. En waar vind je dan die wortel? Die wortel is te vinden in ons hart, daar waar er pijn of verdriet is binnengekomen die daar bitterheid heeft veroorzaakt. En dan is het zaak om heel bewust ervoor te kiezen alle bitterheid aan de Here over te geven en het weg te doen uit ons hart, en elke pijn die daaraan ten grondslag lag, mogen we óók in Zijn handen geven en Hem vragen om er Zijn rust en vrede voor in de plaats te brengen. Ik wil hier ook iets

uit mijn eigen leven vertellen, wat ook met bitterheid te maken heeft, en hoe ik uit eigen ervaring weet wat dat kan veroorzaken in je hart.

Het is een verhaal over bitterheid, hoe die bitterheid daar kwam, maar óók hoe die bitterheid mijn leven weer heeft verlaten. Het was tijdens ons huwelijk, we waren 8 jaar getrouwd, hadden 3 kinderen, waren bezig een opvanghuis te bouwen en wij hadden destijds een Amerikaanse man in ons huis, die was gekomen om te helpen bij de bouw van het opvanghuis. Deze man woonde al enkele maanden bij ons, en och, af en toe was er weleens wat, maar over het algemeen ging het toch best wel goed. Tótdat ik er achter kwam, door een opmerking die deze man maakte, dat hij en mijn man, verschillende keren sexueel contact hadden gehad in ons eigen huis. Ik was zéér geschokt, ik had er nooit iets van gemerkt en dezelfde avond dat ik het gehoord had, zaten we bij elkaar om erover te praten. Nou, mijn man had er op dat moment verschrikkelijk veel verdriet van dat het gebeurd was en ik moet zeggen dat het me destijds niet zoveel moeite kostte om hem te vergeven, maar deze man zat erbij met een gezicht van “wie doet me wat” en had geen enkel woord ter verontschuldiging, helemaal niets. Aan het einde van die avond zijn we gaan slapen, maar deze man kwam uit Amerika, en ik kon hem niet ons huis uitzetten, hij had geen andere plaats om naartoe te gaan, dus moest hij nog wel in ons huis blijven. Maar de dagen die volgden waren verschrikkelijk, ik kón niet gewoon doen, ik kon hem niet eens aankijken en soms zat’ie in een stoel, walkman in, ogen dicht, mee te zingen met christelijke muziek, en ik ben er echt verschillende malen langsgelopen met inwendig de drang om zomaar in dat vrome gezicht te slaan.....ik heb het niet gedaan, maar zo was mijn houding ten opzichte van deze man. En in mijn hart groeide bitterheid, dat kon ik merken.
Maar onderhand voelde ik me zeer ongelukkig, met heel de situatie, met mezelf, met alles, en op een donderdagmiddag, een week later, ben ik aan de tafel gaan zitten en begon te bidden, te praten met God. Ja eigenlijk ging ik min of meer met Hem in discussie, ik begon met te klagen, hóé onrechtvaardig dit toch wel was en hóézeer ik in mijn recht stond om boos te zijn op deze man. Nou, de Here liet me zo een poosje praten en toen begon Hij vanuit Zijn visie tegen mij te spreken. Ik voelde dat Hij mij best wel begreep, maar dat Hij het niet eens was met mij. En ik begon meteen tegen te sputteren dat ik nooit en te nimmer deze man zou vergeven als hij niet eerst om vergeving zou vragen (smeken, nog liever). maar, zo begreep ik al snel, dát was ook niet wat Hij van mij vroeg, nee, het was nog veel erger, de Here God vroeg op dat moment van mij dat ik vergeving aan deze man zou vrágen.....! Ja da-ag, dat dus niet hè? Ik had toch niets fout gedaan? Jawel, tóch wel, ik had de hele week deze man gigantisch veroordeeld in mijn gedachten, en dat was niet goed. Tja, daar had Hij wel gelijk in, ik hád dat ook gedaan..... dat was

waar, maar toch……. En terwijl ik daar zat heb ik een lied geschreven en daarin verwoord wat er op dat moment in mij omging en ik wil het hier ook opschrijven.

Dat plekje in mijn hart.

In mijn hart is een plekje waar het donker is en kil,
't is een plekje dat niet is naar Gods wil.
't Is er donker en zwart, dat plekje in mijn hart,
hoewel ik weet dat Jezus Zijn licht daar brengen wil.

Maar hoe kan het waar zijn dat vanbinnen alles beeft
terwijl ik weet dat Jezus schuld vergeeft,
oh hoe kan ik blij zijn als er in mij boosheid leeft
terwijl Jezus alles al vergeven heeft.

In mijn hart is een plekje waar de bitterheid snel groeit
en de Here wil dat het gauw wordt uitgeroeid.
Maar ik zeg "Heer, ik kan het niet, die ander deed mij zo'n verdriet"
maar de Heer zegt "Ik wil dat Mijn liefde in je bloeit".

In mijn hart is een plekje dat ik overgeven wil
aan de Here, die mij verwachtte, liefdevol en stil,
Here, reinig mij totaal, ik geef het over allemaal,
door Uw warmte in mij is het nu niet langer kil.

Heer, hoe kon ik wachten, waarom kwam ik niet meteen,
ik weet toch Heer, U laat mij nooit alleen.
Heer, ik wil U danken voor Uw liefde en geduld,
dankUwel dat U mij met warmte hebt vervuld.

In mijn hart is een plekje waar Gods licht en warmte kwam,
't is dat plekje dat Hij zelf in Zijn handen nam.
Heer Uw naam zij geëerd, voor wat U mij hebt geleerd,
dat alleen door Uw kracht, ik in liefde leven kan.

Terwijl ik dit schreef zijn al deze gevoelens door mij heengegaan, en tijdens dit lied heb ik de keuze gemaakt om elke bitterheid onmiddellijk uit te roeien en ik heb alles in Gods handen overgegeven. Mijn hart veranderde op dat moment meteen, inplaats van veroordeling kwam er rust en vrede en inplaats van arme zielige ik, besefte ik dat ik óók mijn fouten had. Ik heb daar ongeveer een uur, anderhalf uur gezeten, en op het moment dat dit lied klaar was, stapte deze man het huis binnen. Ik ben zonder aarzeling op hem toegelopen, heb hem aangekeken en hem gevraagd of hij mij alsjeblieft wilde vergeven omdat ik hem veroordeeld had.....hij keek me aan en op dát moment brak hij in tranen uit en vroeg mij om vergeving voor dat wat hij gedaan had. Weet je, dat moment was zó indrukwekkend en toch ook zó mooi.....! Kun je dat geloven? Hij heeft nog een aantal weken in ons huis gewoond voordat hij terug is gegaan naar Amerika, maar de tijd die we nog met elkaar hebben doorgemaakt was goed. Tot op de dag van vandaag ben ik blij dat ik destijds die stap heb genomen en heb geluisterd naar wat de Heer in mijn hart legde. Het heeft me vrijheid gegeven en vrede. Het was de juiste keuze op het juiste moment.

De term "tough love" kom je tegenwoordig nog weleens tegen. Harde ofwel taaie liefde. Liefde die niet zoetsappig of liefjes is, maar liefde die júíst door streng te zijn het beoogde resultaat zal boeken omdat het rechtstreeks is.

In mijn gezin heb ik dit ook wel toegepast. Één van mijn kinderen had te maken met een persoon die in haar leven veel pijn heeft veroorzaakt. Hierdoor vond zij het moeilijk om een gezellig Contact te onderhouden met deze persoon, hoewel er wel een communicatie was. Zelf gaf ze aan dat ze die ander niet kon vergeven, en als er over deze persoon gesproken werd, dan voelde ze de boosheid en de pijn alweer naar boven komen.

Op zich is het juist goed als we emoties voelen, God heeft de mens geschapen compleet met gevoelens van allerlei soort. Boosheid, liefde, blijdschap, verdriet, noem maar op. En al deze gevoelens en emoties wisselen elkaar af in ons leven. Maar.....hoewel we bijv. gevoelens van boosheid kunnen hébben (waar niets mis mee is) wil dat niet zeggen dat we ze ook mogen kóésteren.

In Prediker staat een hoofdstuk met als titel "Alles heeft zijn tijd". En één vers wil ik daar even uitlichten nl. ***Pred.3:4:*** *'Er is een tijd om te wenen en een tijd om te lachen, een tijd om te rouwklagen en een tijd om te dansen.'* Prediker geeft hier aan dat we met seizoenen in ons leven te maken hebben, voor alles is een tijd, hij geeft hier tévens mee aan, dat het niet goed is om ergens in vast te blijven zitten. We moeten verder en als er staat dat er een tijd is om te wenen en een tijd om te

lachen, dan zit daar óók een tijd tússen, de tijd die we nodig hebben om van het ene naar het andere te komen. Het wenen moeten we als het ware op een gegeven moment áchter ons kunnen laten en dan mogen we verder naar het lachen. Dit heeft alles te maken met "loslaten". Heel vaak is dat absoluut niet gemakkelijk, vooral niet als iemand jou pijn heeft gedaan en zelf totaal niet inziet dát hij/zij dat gedaan heeft.

Ik heb met mijn dochter gesproken en ik begreep zéker wel dat het voor haar heel moeilijk was om alle nare dingen achter zich te laten en verder te gaan. En ik heb haar dat ook gezegd, maar het zou voor haarzélf niet goed zijn als ik het daarbij zou laten. Ik heb haar óók gezegd dat de Here God van ons vraagt dat wij die ander vergeven. Zij was het daar mee eens, maar ze vond het haast onmogelijk om dat ook in de praktijk te brengen, simpelweg omdat deze gevoelens van verdriet en boosheid haar elke keer opnieuw overvielen. En als iemand nou spontaan zegt: oké, je hebt gelijk, ik was fout, dan is het heel wat gemakkelijker om te vergeven dan wanneer iemand totaal niet inziet dat hij/zij ook maar iéts verkeerd heeft gedaan en dat dus ook totaal niet wil erkennen. Ik begrijp dat heel goed, maar omdat ik heel veel van mijn dochter houd, was het nodig om deze zogenoemde "harde liefde" toe te passen en toen heb ik haar dit stukje voorgehouden nl.: ***Matth.6:14-15:*** '*Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven; maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.'*

Dit is zo essentieel, en ik ben ervan overtuigd dat dit stukje júíst is geschreven voor de mens die gekwetst is, die mens die zoveel pijn is gedaan. Want deze mensen zijn, door hun verwondingen, op een bepaalde plaats tot stilstaan gekomen. De wonden doen teveel pijn om verder te kunnen.....Ik denk dat we als kind allemaal weleens gevallen zijn. En ik weet niet of je je het kunt herinneren, maar als je dan bijvoorbeeld een wond op je knie had, dan deed dat zeer en probeerde je met een stijve knie te lopen omdat buigen te zeer deed. Maar wat gebeurde er dan, dan kwam er zo'n korstje op de wond, een "verharding" die spontaan optreedt om zo'n wond als het ware te beschermen. Doch als je dán probeerde om je knie te buigen en verder te lopen, ging dat korstje kapot en begon de wond opnieuw te bloeden en uiteraard deed dat buigen ook pijn. Je kon pas weer iets doen met zo'n knie als dat korstje na verloop van tijd van de wond afviel en er nieuwe huid onder vandaan kwam die weer mooi en soepel was. Zo gebeurt het in het natuurlijke, maar in het geestelijke dan.....?

Wel, in het geestelijke is het zo dat de wonden die er geslagen worden in ons leven, ook behoorlijk pijn doen, en dan komt er óók vaak op zo'n plaats een verharding in ons leven. En als we dan verder willen, doet dat pijn, waardoor we op zo'n plaats veel te lang blijven stilstaan, gedwongen door de omstandigheden. Maar als God nou in het natúúrlijke de dingen zó mooi geschapen heeft, dat zo'n wond na verloop van tijd weer helemaal heel wordt, zou Hij dan in het geestelijke verstek laten gaan? Nee, natuurlijk niet, maar het middel om tot genezing te komen staat in dat vers uit Mattheus. Het heet "vergeving". Dat korstje op onze knie, wat gebeurde daarmee? Dat liet los.....toch? Maar het is niet dat kórstje dat besluit om de knie los te laten, nee, het is het lichaam dat zich herstelt en dan zo'n korstje geen houvast meer geeft.....oké? Je snapt het al hè?

Wij moeten besluiten om de wrok, de pijn, het verdriet en de boosheid "los te laten". Dit is géén beslissing naar het gevoel, doch puur een beslissing die we kiézen te nemen als gevolg van gehoorzaamheid aan Gods woord. We mogen het in de handen van onze Hemelse Heelmeester geven en Hij zorgt er dan voor dat er nieuw leven komt op de plaats van de wond, en de verharding géén houvast meer zal hebben in ons leven. Zo zullen we verder kunnen maar dan wel zónder pijn. Dat klinkt moeilijk als je zelf in een probleemvolle situatie zit. Maar ik spreek wél uit ervaring en ik wéét dat het zó werkt.

Ik heb met mijn dochter de absolúte noodzaak van deze stap besproken, want er staat heel duidelijk in dat stukje dat als wij die ander niet kunnen vergeven, God óns óók niet kan vergeven, en als God ons niet kan vergeven.....? Dan zijn we in Zijn ogen zondaars die verloren gaan. Dit is hard, maar het is de simpele waarheid die God in Zijn woord aan ons leert, en dús belangrijk. Een harde les uit pure liefde, die ik aan mijn dochter mocht doorgeven en die God aan óns, Zijn kinderen leert. Vergeving is níét in de eerste plaats een gunst die je een ander verleent, maar júíst eentje die je jezélf verleent!

Opdracht:

Bijna aan het begin van dit boekje heb ik je gevraagd om op te schrijven of er in jouw leven nog brokstukken waren van verdriet, bitterheid of pijn. Ik weet niet wat je daar hebt opgeschreven maar ik zou je willen vragen om, na de dingen die je hebt gelezen, nogmaals bij jezelf te rade te gaan en te zien of er in jouw leven bitterheid en onvergevingsgezindheid is. Ik denk dat je er nu op een andere manier naar zult kijken en dan toch andere dingen kunt benoemen. Misschien komen er

specifieke personen of gebeurtenissen naar boven, het maakt niet uit. Schrijf het eens op en bedenk daarbij dat vergeving een gunst is die je jezelf bewijst en dat het ook iets is waarbij Vader God je kan helpen.

'Toen mijn hart verbitterd was, en ik in mijn nieren geprikkeld werd, toen was ik een grote dwaas en zonder verstand, ik was een redeloos dier bij U. Nochtans zal ik bestendig bij U zijn, Gij hebt mijn rechterhand gevat; Gij zult mij leiden door Uw raad, en daarna mij in heerlijkheid opnemen. Wie heb ik (nevens U) in de hemel? Nevens U begeer ik niets op aarde; al zou mijn vlees en mijn hart bezwijken, mijns harten rots en mijn erfdeel is God voor eeuwig. Want wie verre van U zijn, gaan te gronde, Gij verdelgt al wie overspelig U verlaat, maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te zijn, de Here Here heb ik tot mijn toevlucht gesteld, en ik wil al Uw werken vertellen.' ***Psalm 73:21-28.***

Als je de eerste paar verzen van deze Psalm leest, dan begrijp je waar Asaf (want hij heeft deze Psalm geschreven) op doelt. ***vers 1-3:*** *'Waarlijk, God is goed voor Israël, voor hen die rein van hart zijn. Maar mij aangaande, bijkans waren mijn voeten afgeweken, bijna waren mijn schreden uitgegleden. Want ik was afgunstig op de hoogmoedigen, toen ik de voorspoed der goddelozen zag.....'*

Asaf schrijft hier dat zijn hart verbitterd was, eerder in de psalm verteld hij hoe het de goddelozen schijnbaar voor de wind gaat, ze hebben geen moeiten en zorgen, ze zijn gaaf en welgedaan, worden niet geplaagd (althans in zijn ogen) ze zijn brutaal en spotten, gebruiken geweld en zijn boosaardig en toch kunnen ze (schijnbaar) gewoon maar hun gang gaan. En dat terwijl Asaf zich voortdurend bezig houdt om zich aan de regels van de Here God te houden, en daarbij ook nog allerlei verzoekingen moet doorstaan. Daardoor was er bitterheid in zijn hart gekomen. Maar zoals hij zelf al schrijft, op dat moment was hij "een grote dwaas en zonder verstand".

Ik heb het al over bitterheid gehad, maar wat voor bitterheid geldt, geldt voor allerhande soort van "onkruid" dat we in ons hart toelaten. Het neemt ons als het ware over. Op het moment dat Asaf zo verbitterd was, was zijn verstand ver te zoeken, alle regels die God hem geleerd had, waren ergens ver weg en hij kon alleen nog maar naar zijn gevoel luisteren, reageren op de afgunst die daar in zijn hart was. Hij vraagt zich zelfs af of hij dan tevergeefs heeft getracht zijn leven zuiver te houden. Het gevoel van: "waar doe ik het allemaal voor". Een gevoel dat we ons allemaal wel kunnen voorstellen denk ik. Iedereen heeft weleens op zo'n plaats verkeerd waar hij zich ditzelfde heeft afgevraagd.

Asaf zegt hier dat hij een dwaas was en dat zijn voeten "bijna" waren afgeweken van het goede pad, dit komt omdat hij het verstand heeft laten overwoekeren door dat onkruid. Als je in de Spreuken leest dan staat er in ***Spr.15:21:*** '*Dwaasheid is vreugde voor de verstandeloze, maar een man van verstand houdt de rechte weg.'*

Wij mogen ons verstand niet laten overwoekeren door ons gevoel. Waarmee ik niet wil zeggen dat je heel het gevoel moet uitschakelen, zeer zeker niet, het is echter wél zo dat we beslissingen, die wij wellicht van plan zijn met het gevoel te nemen, altijd moeten bezien met de ogen van het verstand. Het moeten toetsen aan het woord van God en zien of deze overleggingen in overeenstemming zijn daarmee. Soms kunnen onze ogen ons bedriegen, álles wat van buitenaf naar ons toe komt kan bedrieglijk zijn. Asaf mocht dat erkennen, God liet hem het einde van deze ongelovige mensen zien, hij zag hoe ze in een oogwenk tot niets werden, ja zelfs tot een voorwerp der ontzetting. Toen besefte hij dat dit het antwoord was op zijn vraag: "waar doe ik het allemaal voor".

De Here Jezus zegt in ***Matth.22:37-38:*** *'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod.'* Gevoel wordt hier niet genoemd, veel mensen denken dat geloof enorm verweven is met gevoel, dit is absoluut niet waar. Henk Binnendijk heeft weleens gezegd: "Je bent niet tot gevoel gekomen, maar tot geloof!". En zo is het ook. De Here Jezus zegt hier dat dat verstand wel dégelijk van groot belang is om God te dienen, om Hem lief te hebben. Op het moment dat we ons verstand laten overwoekeren door bitterheid, boosheid, haat, verdriet, pijn, noem elk gevoel maar op, dan kunnen we geen goede beslissingen meer nemen en schieten we tekort bij het houden van dit eerste en grote gebod.....Dus, houd het in de gaten, zorg ervoor dat gevoel en verstand goed van elkaar gescheiden blijven, zodat je te allen tijd heldere en duidelijke beslissingen zult kúnnen nemen.

Tja, het hoort allemaal bij het groeien naar die volwassenheid, het groeien naar stevigheid en standvastigheid.

Ik denk aan wat de man, die mijn tuin destijds heeft aangelegd, mij vertelde over de verzorging van mijn pas geplante fruitboompjes. Ik had een appelboompje en een pruimenboompje, en deze boompjes waren net geplant, en ik vroeg aan deze man hoe ik ze het beste kon verzorgen, iedere dag flink water geven waarschijnlijk? Toen zei hij dat ik inderdaad de eerste tijd de boompjes flink water moest geven, maar dat dat niet te lang mocht duren, want anders zou het boompje niet goed kunnen wortelen.

Wanneer ik te lang zou doorgaan met elke dag water te geven, zouden de wortels niet diep de grond ingaan, maar aan de oppervlakte blijven, omdat ze dáár het water konden vinden en dus geen noodzaak zouden hebben om dieper te zoeken. Daar de stevigheid van een boom júíst bepaald wordt door de diepte van de wortels, mocht ik ze dus niet verwennen, maar moest ik ze de tijd geven om zélf in de diepte hun water te zoeken.

'Nu gij Christus Jezus, de Here aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof, zoals u geleerd is, overvloeiende in dankzegging.' ***Kol.2:6-7.***

Wij mogen in de Here Jezus geworteld zijn, in Hem mogen wij ons voedsel zoeken en vinden en daarin opgebouwd worden en wat hier dan opvalt is dat er staat dat we overvloeiende in dankzegging horen te zijn. Ik vind dat wel

mooi, als we tot geloof komen dan zijn we als het ware ook een heel klein plantje, met nog maar kleine worteltjes, en dan gaan we beginnen met groeien, en in Gods woord kunnen we het voedsel vinden om te groeien, maar we moeten het wél tot ons nemen natuurlijk, dus met andere woorden, dóén wat er staat. En dan gaan we geestelijk groeien en worden onze wortels sterk en daardoor worden we net als zo'n stevige boom, door onze wortels kunnen we dan staande blijven ook al is het zo dat het best nog weleens kan stormen in ons leven, en dan mogen we merken dat we wél buigen, maar niet omvallen. En juist die dankzegging getuigt daarvan, want als je, temidden van de stormen, nog kunt danken, dan wil dat zeggen dat je al behoorlijk stevige wortels hebt gekregen. "DankUwel Here, dat U degene bent aan wie ik mij mag vasthouden, óók al stormt het in mijn leven, en dat U temidden van de storm, altijd weer het rustpunt van mijn leven bent".

We liepen eens door het bos, de hond, die ik meegenomen had, liep te rennen en leefde zich eens helemaal uit. Het was een mooie dag en de zon scheen. Terwijl we daar door het bos liepen zag ik allemaal bomen die omgevallen waren.

Door de storm die er pas geweest was waren ze afgeknapt. Sommigen heel dicht bij de grond, anderen wat hoger, sommigen waren met wortel en al uit de grond gekomen, er lagen veel bomen op de grond. Er waren bomen bij die nog een groene bladerkroon hadden, maar ze waren bezig af te sterven omdat ze niet meer verbonden waren met dat onderste stukje stam dat nog in de grond geworteld was. Er zat een beetje leven in die bomen maar niet genoeg om staande te blijven tijdens de storm. En daar lagen ze, dood te gaan.....Het sprak mij aan, ik dacht aan de brief aan de gemeente te Sardes, waar gezegd wordt dat ze de naam hebben levend te zijn, maar eigenlijk dood zijn. Wij, christenen, zijn bomen in hetzelfde bos, we zien er allemaal mooi en levend uit, maar wat gebeurt er wanneer er een storm opsteekt? Wanneer het vuur ons na aan de schenen wordt gelegd? Blijven we staan of vallen we om? Weet je, wij hebben nu nog de tijd om te groeien, om aan onze relatie met onze hemelse Vader te werken, zodat we vastgeworteld zullen staan, opdat er genoeg leven in ons is om krachtig en sterk te zijn om in de ergste stormen nog te kunnen blijven staan.

We hebben op een bankje gezeten in dat bos en over deze dingen gesproken en ons daarbij gerealiseerd dat het belangrijk is om hierover te denken, om ermee bezig te zijn en om opnieuw ons leven te bekijken en te zien of er dingen veranderd zouden moeten worden. We leven in een wereld waar het belangrijk is om carrière te maken, geld te verdienen, dingen voor jezelf en je kinderen te kunnen kopen zodat we meetellen in deze maatschappij. Doch de bijbel zegt dan in ***Matth. 6:19-21:***

'*Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maakt en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken of stelen. Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.'*

Tegelijk is dit ook weer zo bijzonder en kostbaar wanneer je in diezelfde bijbel leest over een schat die door God zélf ergens is gelegd.....waar? Nou, kijk maar.....

'Want God, Die gezegd heeft: "Laat er licht in de duisternis zijn", heeft in de duisternis van onze harten geschenen en ons doen inzien dat Zijn heerlijke glans van Jezus Christus afstraalt. Maar deze kostbare schat hebben wij in kwetsbaar aardewerk, ons lichaam. Iedereen kan zien dat de buitengewone kracht in ons niet van onszelf maar van God is. Wij worden van alle kanten bestookt, maar zitten niet in het nauw; wij krijgen veel moeilijkheden te verduren, maar worden niet wanhopig; wij worden vervolgd, maar God laat ons niet in de steek; wij worden neergeslagen, maar staan telkens weer op.' ***2 kor.4:6-9 (Het Boek).***

Wat een mooie boodschap, een kostbare schat in kwetsbaar aardewerk, ons lichaam, onze menselijke natuur, ik moest er zo aan denken dat mensen die aardse schatten bezitten, en dat kan van alles zijn natuurlijk, sieraden, kunstwerken, schilderijen, noem maar op, die meestal bewaren in dikke kluizen, achter slot en grendel, daar waar niemand erbij kan komen. En hier wordt ook gesproken van een schat, maar dan eentje die in kwetsbaar aardewerk wordt bewaard, ons menszijn, in al zijn zwakheid. En misschien is dat nou júíst wel met een speciale bedoeling, want ik heb vroeger bij de bank gewerkt, en daar hadden we beneden ook een hele grote kluis, en daar zat een hele dikke deur voor van vele centimeters dik, en niemand kon zien wat er achter die dikke deur verscholen zat. En bij ons is het juist de bedoeling dat de mensen om ons heen wél zien wat er in ons binnenste aanwezig is. En als ik hier dan lees over dat "kwetsbare aardewerk" dan denk ik dat het misschien weleens juist de bedoeling kan zijn, dat dat aardewerk kapot zal gaan, dat het zal bréken, zodat nóg meer van de inhoud zichtbaar zal worden. Ons menselijk omhulsel, dat het Goddelijke in zich draagt, het zwakke, dat vanbinnen sterker is dan wát dan ook, want hier staat ook dat we veel te verduren hebben, maar dat we tóch sterker kunnen zijn dan alles wat er op ons afkomt.

Hij die in ons woont is sterker dan wát dan ook, en in onze eigen menselijke kracht brengen we niets voor elkaar, maar als we Hem de ruimte geven om in- en door ons Zijn werk te doen dan zal Zijn kracht in alle dingen openbaar worden. Als we onszelf door Hem laten verbreken, dat kwetsbare aardewerk, dan zal dés te meer de kracht, die in ons is, openbaar worden.

Jesaja 57:15 zegt: *'Want zo zegt de Hoge en Verhevene, die in eeuwigheid troont en wiens naam de Heilige is: In den hoge en in het heilige woon Ik, én bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven.'*

Weet je, de liefde die God de Vader voor ons heeft, de ontferming, de belangstelling, de warmte, de goedheid, de genade, de zegeningen, de voorspoed, de trouw, de blijdschap, de vrede en rust, de bemoedigingen, het geduld en de vergeving. Zoveel heeft Hij te geven, nog veel en veel meer dan ik hier zomaar even kan opnoemen, maar dan bovenal gaf Hij ons het állerkostbaarste en dierbaarste wat Hij had, Zijn Zoon Jezus. Hij heeft Hem naar de aarde laten komen om ons mensen te redden en te behouden voor de eeuwigheid, om het kwaad en de vuiligheid van ons af te nemen en er Zijn liefde voor in de plaats te brengen. Onvoorstelbare genade is dat, en Hij schenkt het ons met zoveel vreugde, Hij biedt het ons aan vanuit het diepst van Zijn hart en zegt tot ieder mens: Alsjeblieft, van Mij, voor jou.....tjonge, wát een geschenk hè? Wanneer je zo al deze dingen bedenkt dan wordt je hart warm en blij en dan kun je daar alleen maar heel erg stil van worden.....

Van Mij, voor jou,

Ik geef jou, Mijn kind, Mijn liefde
Mijn warmte en Mijn trouw,
Ik bied je Mijn genade aan
omdat Ik van je hou.
Mijn Zoon kwam naar de aarde
waar Hij de mensheid redden zou,
hét kostbaarste geschenk
het kwam van Mij, voor jou!!